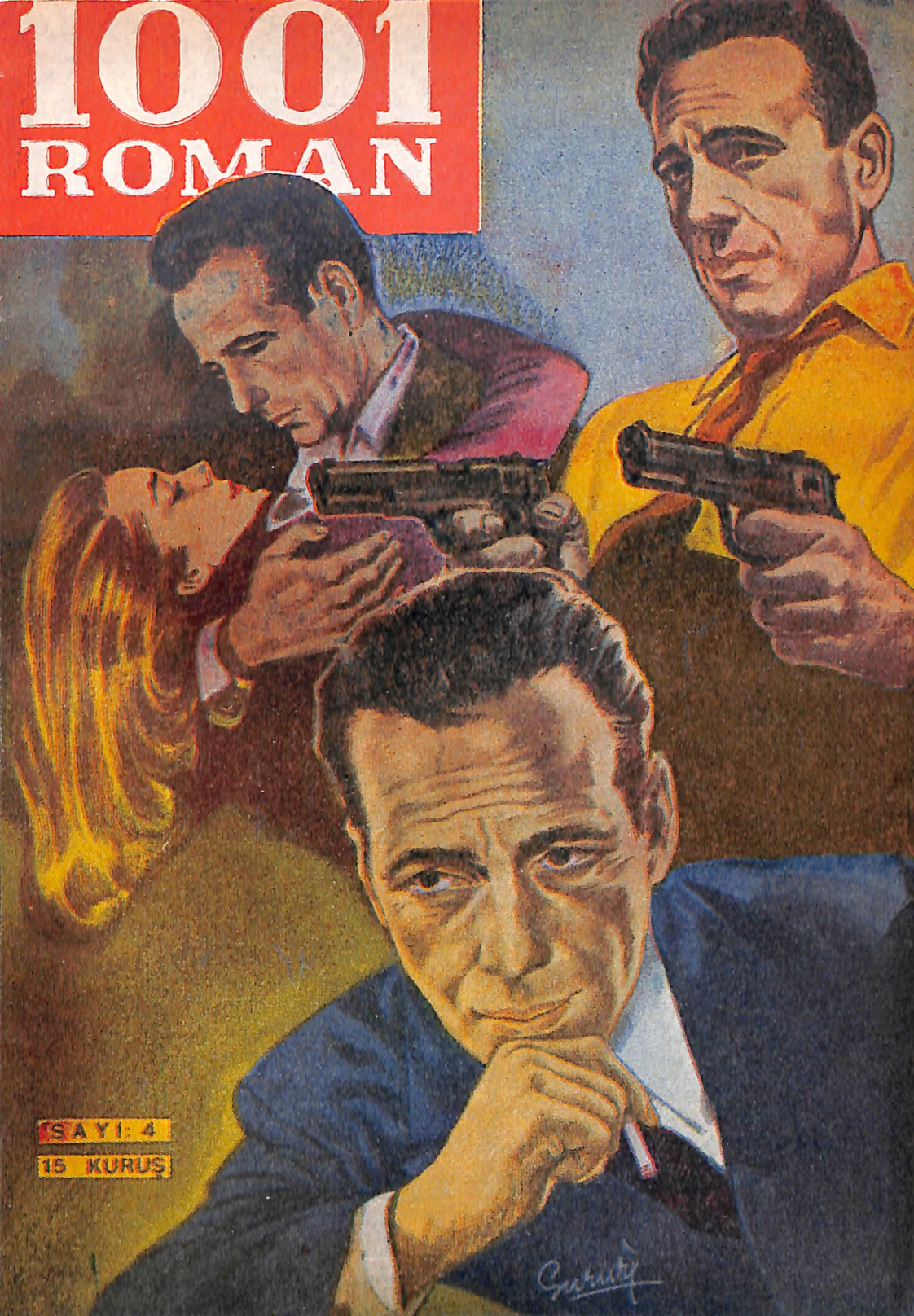

1001 ROMAN

SAYI: 4

15 KURUS

1001 ROMAN

SAHİBİ VE UMUM
NESRİYAT MÜDÜRÜ :

TAHSİN DEMİRAY

YAZI VE TEKNİK
İŞLERİ SEKRETERİ :

SEDAT AKPINAR

Her Hafta Pazartesi Günlürl
Çıkarılır Gençlik Mecmuası
ABONESİ :

Altı aylığı 26 sayı 290 kuruş.
Yıllığı 52 sayı 780 kuruş.

ADRES :

Ankara Cad. No. 36 — İstanbul
Telefon : 23714

Çıkan : TÜRKİYE YAYINEVİ
basıldığı yer : TÜRKİYE BASIMEVİ

İÇİNDEKİLER

SİNEMA AKTÜALİTESİ
Haberler

ÜÇÜZLÜ MUAMMA
Roman

GRANDÜŞES ZEHİR
HAZIRLIYOR
Hikâye

GÜNÜN HÂRİKALARI
Resimli Bilgi

MASADAKİ KALEM
Resimli Bilmecce

HUMPHREY BOGART
Portre

KAHRAMAN KOVBOY
Film Hikâyesi

ORMANLAR HÂKİMİ
Resimli Roman

DOĞU DEĞİŞİR Mİ?
Hikâye

KARİKATÜR

Kapakdaki resim : Portre-
ye aittir.

20 Mayıs 1946

SİNEMA Aktüalitesi

Bogart ve Karısı
Humphrey Bogart şimdi
ayrılmış bulunduğu karısıyla
durmadan kavgaya ederdi. Bir

kere New York'un gece kulüplerinden Stork'ta kavgaya başlamışlar. Karısı Mayo kızgınlığından su bardağını Humphrey'in yüzüne fırlatmıştı. Gene İtalya'ya savaşan askerleri eğlendirmeye gitmişler. Orada da oturdukları odada bir kavgaya tutuşmuşlar. Sonradan onlara hizmet eden asker odaya girdiğinde içerde sağlam birşey bulamamış.

Sarhoş Yıldızlar

Hollywood'un en fazla iç-

ki kullanan yıldızları Spencer Tracy, Jean Gabin, Walter Pidgeon ve William Powell'dir. Bu artistler gece gündüz

demedeni içerler. Cary Grant her zaman içmemekle beraber, içtimi de tam içer. Cary bir akşam arkadaşlarıyla birlikte eğlenmek üzere Hollywood'un meşhur gece kulüplerinden Trocadero'ya gider. Evvelâ içkiye kendi şereflerine kadeh doldurmakla başlarlar. Cary bir aralık o kadar sarhoş olur ki; kendisinde ayağa kalkacak takat bulamaz. Arkadaşları onu hastalandı zannederek hemen bir hastahane otomobili çağırırlar. Cankurtaranla gelen doktor onu muayene eder. Derhal yürüyemeyecek kadar sarhoş olduğunu anlar. Hastahaneye götüreceği yerde onu evine götürür. Cary

otomobilde adamakıllı sızdığından eve sedyeyile taşınır.

Tabancalar Patlamadı

"Scarlet Street - Kırmızı Sokak" filminde gangster rolünü oynayan Dan Duryea bir zamanlar Broadway sahnelerinde "Dead End - Çıkamaz Sokak" isimli bir piyeste detektif rolünde oynuyordu. Piyesin sonunda mevzu icabı gangsterle detektif bir tabanca dövüşü yapıyorlar ve ikisi de ölüyorlardı. Piyesin ilk temsil gecesi tabancalara patlayıcı kapsül konulması unutulmuş. Gangsterle detektif birbirlerine silah çekince kapsül olmadığı için ses çıkmamış. Fakat onlar bozuntuya meydan vermiyerek düşüp ölmüşler. Bir dram olan piyesin sonunda seyirci kahkahadan kırılmış.

ÜÇÜZLÜ MUAMMA?

ÇEVİREN :

VEDAT GALİP

Resimleyen : **SURURİ**

Röne Beşen, mahkemeye geyiklinciye kadar altı ayını bu hapishanenin 29 numaralı hücceresinde geçirmişti. Hapishanenin tecrübeli kapıcısı Aşil Rubin, onun, sabahleyin, hapishane otomobiline konulduğunu gördüğü zaman, muhakemesi bittikten sonra, idam edilecek mahkûmların hücceresine nakledileceğini tahmin etmişti.

Saat yediyi çalıyordu. Okuduğu acıklı romana ne kadar dalmıştı! Kapıda, otomobilin kulâğına hiç de yabancı olmıyan kornasını duyduğu zaman, elindeki romanı bıraktı, ayağa kalktı ve kapıyı açmaya gitti.

Hayret! Kapının önünde otomobil falan yoktu! Rüyamı görmüştü? Hayır, imkânı yoktu! Başka bir otomobilin sesini benzetmiş de olamazdı, zira hapishane otomobilinin kornasını, bin tanesi arasında seçebilecek kadar iyi tanırdı.

Esrarengiz birşeydi doğrusu bu! Fakat işte hakikat ortada idi. Kapının önünde otomobil falan yoktu. Herhalde rüya görmüş olacaktı!..

Baş önünde, odasına döndü. Biraz sonra dahili telefon çaldı. Müdür Mersier:

— Ne o, Aşil, diyordu. Otomobil neye hâlâ alvuya girmemi? Kapının önünde ne bekliyor?

— Aaraba kapının önünde

yok efendim.

— Peki nerede?

— Demek siz de işittiniz ha?!

— Tabii işittim, sağır değilim ya! Ne oluyor, ne var?

— Olan şu, bay müdür: Otomobilin kornasını ben de işittim. Hemen kapıyı açmaya koştum. Baktım, ortada otomobil falan yok.

— Ne diyorsun? Allah Alah! Gel bakayım yukarı da konuşalım.

Hapishane müdürü dahili telefonu kapadıktan sonra, şehir telefonunu açtı:

— Alo! Merkez mi? Komiser Döpü, siz misiniz? Burası hapishane, ben müdür Mersier. Bizim otomobilden bir haber var mı? Yok, değil mi? Efendim, şimdi gelmesi lâzımı, hâlâ gelmedi...

— Acaba bir kazaya falan uğramış olmasın?

— O takdirde evvelâ sizin haber almanız lâzım değil mi? Esasen size onu sormak için telefon ediyorum.

— Hâlâ, öyle birşey haber almadık. Herhalde geciktiriyor, gelir ben bir haber alırsam size telefon ederim.

— Teşekkür ederim.

Mersier telefonu parmağı ile kapadı, sonra başka bir numara çevirdi:

— Adliye sarayı mı? Burası hapishane. Lütfen Bay Şişua'ya haber verin, derhal buraya gelsin. Çok aceledir... En kısa yoldan, yani otomobil yolundan gelsin...

Hapishane müdürü telefonu kapadıktan sonra başını kaldırdı. Aşil gelmiş, karşısında duruyordu.

— Anlat bakalım, Aşil, dedi. Nasıl oldu?

— Vallahi fazla birşey bilmediğim yok benim de. Otomobilin kornası çalındı. Bunu siz de duymuşsunuz, ikimizin birden yanılmış olmamıza imkân yok. Kapıya gittim baktım: Sokakta cinler cirit oynıyor. Başka bir otomobil de geçmiş olamaz. Çünkü kornayı işitmemle kapıyı açmam arasında bir dakika ya geçti, ya geçmedi. Bir dakika içinde de hiçbir otomobil hapishanenin kapısından yoluna töbür ucuna kadar gidemez. Uçar gibi son süratle giderse o başka. Sonra, yalnız kornanın sesini değil, bizim şoförün çalığını bile tanıdım. Marion'un çalığını bilirsiniz? Kısa bir şekilde çalar.

— Billirim.

O sırada oda kapısı vuruldu. Polis hafiyesi Şişua gelmişti.

Hapishane müdürü, onu yerinden kalkarak karşıladı, elini uzattı ve ilk sorusu:

— Yolda otomobile rastladınız mı? oldu.

— Hayır! Esasen daha meselenin ne olduğunu bilmiyorum.

Müdür, olup biten kısa olayı anlattı. Bunun üzerine Şişua:

— Şoför kimdi? diye sorudu.

— Her zamanki şoför, Marion.

— İçerdeki muhafız?

— O da her zamanki gibi Kaporelli.

— Yani ikisi de tecrübeli adamlar, değil mi?

— Tabii. Onlardan hiçbir şey şüphe edilemez.

— Peki; korna sesini işittığınız zaman saat kaçtı?

Bu soruya Aşil Rübion cevap verdi:

— Yediyi bir dakika geçiyordu herhalde, çünkü biraz evvel saatini yediyi çaldığını işitmiştim.

— Adliyeden buraya otomobil kaç dakikada gelir?

— Beg, azami altı dakikada.

— Güzel: Otomobil adliyeden ayrıldığı zaman da sa-

at yediye beş vardı. Demek ki korna sesini işittiğiniz zaman hapishane otomobili kapınızın önünde idi. Buna şüphe yok. Başka bir otomobil olamaz.

— Evet ama, nereye gitti?

Kont'un milyon değerindeki tablosu gibi, hapishanenin otomobili de esrarengiz bir surette kaybolmuştu...

Komiser, sorularına başladı. Evvelâ hapishaneye gelen yolun köşesindeki kışlanın nöbetçisini sorguya çekti:

— Hapishanenin otomobili ni gördün mü, oğlum?

— Gördüm efendim.

— Ne zaman?

— Saat yedi vardı.

— Güzel. Görüyorum ki herşeye iyi dikkat eden bir askersin. O halde söyle bakalım: Kışlanın kapısında nöbet beklerken nereden nereye kadar dolaşırsın?

— Kapının önündeki kulübenin yanından, Rahip sokakının başına kadar.

— Oraya gittiğin zaman tabii, gözün kayar, şöyle bir de sokağa bakarsın, değil mi?

— Evet, ekseriya bakarım. Fakat sokak bomboş olduğu ve gözümü çekecek kadar

— Anlat bakalım Aşil, nasıl oldu?

birşey bulunmadığı için, fazla durmam. Sade topuklarının üzerinde dönecek kadar. Otomobil geçtiği vakit, o tarafa doğru gidiyordum. Ben tam köşeye geldiğim zaman, otomobil de hapishanenin kapısı önünde durdu. Korna sesini işittim. Hattâ, durayım da, otomobilin içeri girişini göreyim, dedim. Fakat o sırada kışlanın kapısında, bizim çavuşun sesini duydum. Dolaşmama eski ahengimle devam ederek topuklarımın üzerinde döndüm ve kapıya geldim.

— Sonra?

— Sonra, hiç. Bir aşağı bir yukarı gidip gelmeme yine devam ettim. Köşe başına tekrar geldiğim zaman, hapishanenin önünde otomobil yoktu. Herhalde içeri girmiş olacaktı. Hapishanenin kapıcısı, orada idi.

— Pekâlâ, teşekkür ederim...

Polis komiserinin bu ilk

sorgusundan vardığı sonuçu olmuştur:

Hapishane otomobilindeki «esrareniz olay» kışının kapısı ile, hapishane arasında cereyan etmemiştir. Bu muhakkaktı. O halde ya daha evvel, yahut da daha sonra olmuştur. Fakat kornanın, şoförün kendi elile çalışması, olayın ondan sonra vukua geldiğini göstermiyor mu idi?

Fakat, her ihtimale karşı, isticvaba devam etmek lâzımdı. Kışladan daha evvelki noktalarda da otomobili aca-

ba görenler olmuş mu idi?

Olmuştu. O caddedeki bütün dükkânlardakiler, hapishane otomobilinin her zamanı gibi, geldiğini görmüşlerdi. Hattâ, dükkâncılardan biri, otomobilin, başka bir otomobille karşılaştığını ve şoförün iyi bir manevra ile bir kazaya mâni olduğunu görmüştü. Hapishane otomobili bundan sonra, köprüyü geçmiş ve hapishaneye giden yola sapmıştı. Polis hafiyesi:

— O halde, dedi. Otomobilin, şoförünüz kornayı çaldıktan sonra kaybolmuştur.

Hapishane müdürü karşılık verdi:

— Evet ama, nereye gitti? Yer yarılp da yerin dibine geçmedi ya bu mubarek?

— ... «Baküs'ün İstirahati» ve sarı muşambalı adam gibi esrareniz bir şekilde sırta kadem basmış olacak, değil mi?

IX

ÜMIT

Mahkeme dönüşü Kont,

Kont boğuk bir sesle:

— Benden ne istiyorsunuz? diye kekeledi.

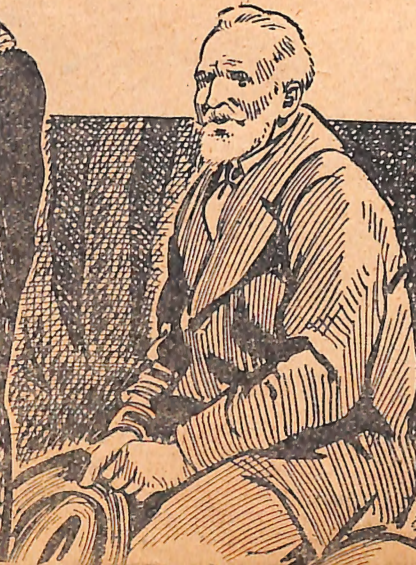
avukatını alması, civardaki bir birahaneye götürmüştü. Biraz neşeliydi: Mahkemenin, suçlunun idamına karar vermesi, hoşuna gitmişti. Fakat memnuniyeti, hiç de canının öldürüleceğini düşünmesinden ileri gelmiyordu. Bunu kendisi, avukatı Sugres'e söyle anlatıyordu.

— Ben, kana susamış bir adam değilim. Ne kadar suçlu olursa olsun, bir adamın öldürülmesinden memnun olmam. Yalnız, şöyle düşünüyorum: «Katil, belki de, suç ortaklarını ele vermemekte artık ısrar etmez. Öyle ya, kendisi ölecek olduktan sonra, ötekileri ele vermekten neye çekinsin? Şimdiye kadar, belki onların kendisini öldürmelerinden korkuyordu, değil mi ya?

Avukat da bu fikirde idi:

— Evet, diyordu. Şimdiye kadar hiç birşey söylememekte ısrar etmesi, belki kendisini biraz olsun kurtarmak içindi. Kimbilir, mesele karışık kalırsa suçum sabit olmaz ve beni hiç olmazsa hafif bir cezaya mahkûm ederler diye düşünüyordu. Halbuki şimdi, bilâkis, konuşursa ve bu planı asıl kimlerin tertip ettiğini söylerse kurtuluş imkânı var. Değil mi ya?

Kont'la avukatı, birbirlerinin fikirlerini tasdik ediyorlar ve Kont, zihnini meşgul eden muammanın çözülme ümidi olduğunu ve ihtimal ki tablosuna tekrar kavuşacağı-

nı düşünerek ferahlıyordu.

Bu neşe ile, kadehini tek-
rar ağzına kaldırdı. Fakat
avukat Sugres o anda birden-

— Adliyenin etrafında bir
telâş var; müsaade ederseniz
gideyim bir anlıyayım, dedi.

Avukat dönüp geldiği za-
man yüzü, sapsarı kesilmişti.
Kont, onun bu halini görün-
ce telâşla:

— Ne var, üstat? diye sor-
du. Korkutuyorsunuz beni?

Avukat:

— Hapishane otomobili kay-
bolmuş! dedi.

— Kayıp mı olmuş? ne de-
mek?

Avukat, olayı adliye etra-
fında konuşulanlardan öğ-
renebildiği kadar anlattı.
Kont:

— O halde, dedi. Ya şo-
för, yahut da içerdeki muha-
fız suç ortağıdır.

— Bu ihtimal pek yok. İ-
kisi de itimada değer kimse-
lermiş.

— Peki ama, otomobile
hariçten hücum da olmamış
diyorsunuz!

— Olmamış ve otomobil,
hapishanenin kapısına kadar
sağ salım gelmiş.

— O halde? Yok canım,
olamaz!

— Herkes sizin gibi «ola-
maz» diyor ama, olmuş işte.

Sustular ve birbirlerine ba-
kıştılar. Sonra Kont:

— Tabii, tahkikata baş-
lanmış, değil mi? diye sor-
du.

— Evet. Ve nerdeyse oto-
mobili bulurlar. Fakat her-
halde boş.

★

Paris'ten akşam gazeteleri
gelmişti. Kont, avukatı ile
beraber oturduğu masanın
başında hulyalara dalmış du-
rurken, gazetecinin sesi ile
kendine geldi. Bir gazete al-
dı ve iri harflerle yazılı şu
başlıkları okudu:

«**SATO CİNAYETİ DAVASIN-
DA**»

«**KARAR BU AKŞAM VE-
RİLİYOR...**»

Kont acı bir tebessüm-
le gülümsedi:

— Yarın kimbilir neler
yazacaklar!

Diye mırıldandı. Sonra
gözleri daha mühim birşeye
takılmış gibi, gazeteyi masa-
nın üzerine yayararak yüksek
sesle okumaya başladı:

**MESHUR POLİS HAFİYESİ
ANDRE BRUNEL FRAN-
SA'YA DÖNDÜ**

Meshur polis hafiyesi An-
dre Brunel, üzerine aldığı
mühim bir olayın tahkikatı
için, uzun müddettenberi
Fransa'dan uzak bulun-
uyordu. Değerli polis hafiyesi,
bazı sebeplerden dolayı hē-
nüz açıklanmasına imkân ol-
mayan bu olayın, bütün mu-
ammalarını çözerek memleke-
timize dönmüş bulunuyor.
Kendisi, derhal Morleşerbes'-
deki evine çekilmiştir. Fakat
daha şimdiden birçok teklif-
lerle karşılaşmış bulunmak-
tadır.

Kont, derhal garsonu ça-
ğırdı ve telgraf yazmak için
bir kâğıt getirtti. Polis hafi-
yesini, kimsenin içinden çı-
kamadığı bu meseleyi hallet-
meye davet ediyordu.

Avukat da bu fikre iştirâk
etmiş:

— Evet, demişti. Bir kere
de o denesin! Madem meshur
ve mesleğinin haveslisi imiş,
herhalde onun muvaffak ol-
mak ihtimali herkesten daha
fazladır. İnşallah muammayı
halleder...

Brunel'in cevabı, iki saat
sonra gelmişti:

«Yarın 9.10 da oradayım.
Lütfen karşılamaya gara ge-
lin».

X

REİS

O akşam Kont, şatosuna
gidip sofrasına oturduğu za-
man iştahını pek yerinde bul-
madı. İki, üç lokma birşey
yedi ve biraz hava almak ü-
zere bahçeye indi.

Vücudu kırık, beyni yor-
gundu. Fakat hissettiği hâl-
sizlik, maddî olmaktan ziya-
de manevî idi. Onun için,
şatodan yukarı doğru çıkan

kır yolunu tutup biraz iler-
lemek kuvvetini vücudünde
buldu.

Tepeye kadar çıktı. Bura-
dan, grupun henüz son ışı-
ları ile aydınlanan ufuk gö-
rünüyordu.

Kont, orada bir taşın üze-
rine oturdu ve başını elleri
arasına alarak düşünmeye
başladı:

«Ne kadar mesuttum! E-
vet, eskiden ne kadar mesut-
tum! Kafamda hiçbir dü-
şünce yoktu... Akşamları ye-
meğimi yedikten sonra tab-
lolarımın karşısına geçer, u-
zun uzun ve gönül rahathğı
ile seyrederdim. Sonra çekilir,
yatardım... Nerde o günler!»

Bir ayak sesi üzerine ba-
şını kaldırdı. Biraz evvel ken-
disinin tepeye çıktığı yoldan
biri geliyordu.

Kont doğruldu ve dikkatle
bakmaya başladı. Aynı za-
manda kendi kendine:

«Ben de ne kadar ürkek
oldum!» diye mırıldandı. «Bu
da belki, benim gibi, yatma-
dan evvel biraz hava almayı
çıkması biridir...»

Yabancı, sanki Kont'u a-
ramak için buraya gelmiş gi-
bi, doğru ona yaklaştı. Bu,

orta boylu, yuvarlak yüzlü, kırk, kırkbeş yaşlarında bir adamdı. Halinden, pek zararlı bir insana benzemiyordu.

Kont'un bir, iki adım ilerisinde durarak:

— Sizinle bir, iki kelime konuşacağım Kont cenapları, dedi.

— Buyurun...

Adam, Kont'un bu cevabı üzerine biraz daha yaklaştı ve onun ayakları dibine gömelerek:

— Bir iki kelime diyorsam, hani yani, söz temsili. Belki konuşmamız çok uzun sürecek, dedi.

Kont'un hayreti, son derece bulmuştu. Aynı zamanda, kalbini bir korku da kaplamıştı. Bütün cesaretini topluyarak:

— Peki ama, dedi. Siz kimsiniz? Ben sizi tanımıyorum.

Öteki, sakın bir sesle cevap verdi:

— Tanıtayım. Herhalde kendisinden bahsedildiğini sık sık işittiğiniz birisi. Bugün mahkemede bile adım geçti: Reis. Anlamadınız mı? Tablonuzu çalan haydutların reisi...

Kont'u, korkudan olduğu yere mıhlamak için bu son sözler kâfi idi.

Adam, onun ne hale girdiğini, etrafın karanlık olmasına rağmen, bir elektrik ışığında görüyormuş gibi hissediyordu.

Kont, boğuk bir sesle:

— Benden ne istiyorsunuz? diye kekeleydi.

— Merak etmeyin. Size hiçbir fenalığım dokunmayacak. Hattâ, bilakis size iyilik etmek için geldim diyebilirim. Onun için, müsaade edin, derhal anlatayım: Evet, tablonuzu çalan benim. Ezik Kol, arkadaşları, yani biz... Şimdiki halde «Baküs'ün İstirahati» bizim elimizde bulunuyor. Merak etmeyin, «Baküs'ün İstirahati» sizin şatonuzda olduğu gibi temin edilmiştir. Merak etmeyin, «Baküs'ün İstirahati» sizin şatonuzda olduğu gibi temin edilmiştir. Bu cihetten yana hiçbir endişeniz olmasın. Hattâ, size bu kıymetli tablonuzu derhal iade de edebilirim. Zaten bu-

raya, bu işi görüşmek için geldim. Yoksa, siz de bilirsiniz ki, ne ben tabloyu resme olan merakım dolayısıyla aşırttım, ne de dünyada bunu satabileceğim bir alıcı bulamayışımдан. Fakat vicdanım razı olmadı, evvelâ eski sahibine müracaat edeyim, dedim. Fena mı ettim?

Kont, cevap vermedi. Düşünceliydi. Fakat, yavaş yavaş bu korkunç vaziyetin havasına alışmış gibiydi. Onun için muhakemesini topladı ve biraz durduktan sonra:

— Demek, dedi. Tabloyu siz çaldınız? Fakat nasıl?

Reis güldü:

— İşte bakın, dedi. Onu söyleyemem. Bu bir meslek sırrıdır. Söyliyecek olursam, bize ne kalır? Sonra, ihtimal ki bir gün yine aynı şekilde hareket etmek mecburiyetinde kalırız. Bu bizim işimizdir. Ve her işin bir sırrı vardır, değil mi ya?

Kont, yine düşünüyordu. Bu sırada, patikadan iki gölgenin yükseldiğini gördü. İki kişi geliyordu.

Bunlar kimdi? Sakın haydudun arkadaşları olmasın? Bunların ikisi de kasketli idi. Acaba?

— Merhaba Kont! Geceniz hayrolsun!

Kont, jandarmanın selâmına mukabele etti ve bir an tereddüt etti.

O dakikada, haydutların reisini jandarmaya teslim edebildi. Jandarma, arkadaşları ve o, üç kişi idiler. Herhalde haydudu yakalarlardı. Fakat...

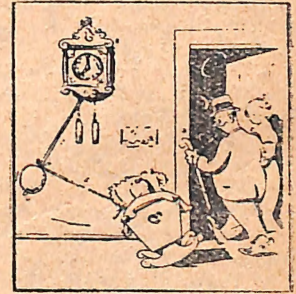
Evet, işin bir noktası vardı: «Baküs'ün İstirahati»nin nerede olduğunu yalnız bu reis biliyordu. Yakalanırsa, herhalde bu sırrı söylemek istemiyecikti. O zaman Kont için, tablosuna ebediyen elveda etmek lâzım gelecekti. Halbuki, asıl maksadı, haydutlardan intikam almak değil, tablosuna kavuşmaktı. Karşısındaki adam, onun bu maksadını gürültüsüz, patırtısız yerine getirmeyi teklif ediyordu. Daha ne istiyordu?

(Arkası var)

Karikatür

İşaret memuru terzide

Güzel bir çare!..

İhtiyatkar paraşütçü.

GRAND DÜŞES

Grandüşes, Floransa'nın güzel sokaklarından geçenken sağa, sola dönüyor ve kapılarda, pencerelerde, dükkân önlerinde biriken ahaliyi tatlı tebessümlerle selâmlıyordu.

Bu nezaket, mukabele görmüyordu. İtalya'nın bu en güzel fakat en zalim ve kurnaz kadını selâmlıyan, sadece hiddetli bakışlar ve hakaret fısıltılarıydı.

Fakat beyaz atını ağır ağır süren Bianco Kapello'nun güzel yüzünde, hiçbir gölge yoktu. Kendinden o kadar emindi ki, ahalinin husumetine aldırımıyordu bile!

Kalabalığın arasında:

— Kardinal'e, ziyafet veriyormuş! Kardinal'le barışmağa bile muvaffak olmuş!

Diye bir fısıltı dolaştı. Bianco, bu fısıltıların bazılarını duydu ve küçük, kırmızı ağzında mağrur bir tebessüm belirdi. Evet, bu onun için büyük bir muvaffakiyetti. Kardinal Ferdinando dö Medisi ile, kocasının kardeşiyle barışmıştı.

Fakir bir adamın karısı olarak çalışıp didindiği seneler, ne kadar uzaktı şimdi! Gerçi bu mevkie erişebilmek için iki cinayet işlemişti, daha doğrusu iki cinayete sebep olmuştu. Çünkü ona aşık olan grandük Francesko, hem kendi karısını, hem de Bianco'nun kocasını öldürmüştü. Ama ne zarar! Düşes olmuştu ya! Tek düşmanı Kardinal Ferdinando idi. Kardinal, onu daha ilk baştan sevmemiş ve bunu belli etmekten çekinmemişti. Bianco da onu mağlûp etmek için elinden geleni geri koymamış ve koymuyordu. İlk önce kendi çocuğu olmadığı

ÇEVİREN :

NIHAL YEĞİNOBALI

için, kocası ölünce tahtın Kardinal'e geçeceğini düşünmüş ve buna bir çare aramıştı. En nihayet fakir bir çamaşırcı kadınla anlaşmış ve kadının yeni doğan çocuğunu bir mandolinin içine saklıyarak, gizlice saraya sokup kendi çocuğu gibi göstermek istemişti. Ve bu işle alâkadar olan herkes öldürülmüştü... İhtiyar bir kadından maada...

Bianko, beyaz alnını buruşturdu. O kadın kaçmasaydı, herkes Antonio'yu onun oğlu tanıyacaktı ve bütün bu dertler olmayacaktı. Çünkü kadının söyledikleri, Kardinal'in kulağına gidince, Kardinal'le, grandük'ün arası bozulmuş, Bianco'nun mevkii de tehlikeye düşmüştü.

Neyse, bunlar artık geçmişti. Kardinal, onlarla barışmış ve Antonio'yu tahta varis olarak tanımağı kabul etmişti. Bu gece, Poggia da, Kajano ormanlarındaki Dükkalık Av Sarayında, kendi sefirine verilen bir ziyafete geliyordu.

Bianko, gülümsedi ve başını eğerek kestane ağaçlarının alçak dalları altından geçip, Av Sarayının önüne geldi.

Herşey hazırlanmıştı. Ağaçların arasında sarı ve mor salkımlı asmalardan bir çardak kurulmuştu. Yeşil yaprakların arasında, rengârenk fenerler ışılıyordu. Çardığın altında da, paha biçilmez Sam kumaşlarıyla örtülü masalar uzanıyordu.

Grandük Francesko, bir aşağı bir yukarı dolaşarak, sabırsızlıkla karısını bekli-

yordu.

Bianko, parlak bir tebessümle:

— Daha neşeli olman lâzım, dedi. Bu gece zafer gecemiz değil mi?

Güzel, beyaz elini hafifçe kocasının koluna koyarak onu pencereye çekti ve:

— Bak, diye ilâve etti.

Ziyafet sofrası, sahiden de muhteşem bir manzaraydı. Her sandalyenin arkasında zengin kıyafetli bir usak bekliyor, altın, billûr ve porselenden takımlar, yükselen ayla, alâmisema gibi yanar döner fenerlerin ışığı altında ısıtılmış ışıldıyordu.

Francesko :

— Bunlardan bana ne? dedi. Benim için yalnız sen var-sın Bianco, yalnız sen...

Bianko, İtalyan zenginleri gibi saf ve parlak mavi gözlerini kocasına çevirdi. Açık sarı saçları, medisi incilerinden dizlerle örülmüştü. Beyaz yüzü sakin, ince kaşları ise yay gibi gergindi. Bazan kendisi bile bu adama, Medisi hanedanının başına, bu kadar hâkim olabildiğine şaşardı.

Francesko, büyük bir hayranlıkla:

— Çok cesursun Bianco, dedi. Kardinal'den bile korkmuyorsun.

Bianko gülümsiyerek:

— Cesur olmasaydım, şimdi burada olmazdım, diye cevap verdi.

Francesko:

— Bianco, dedi. Keske Antonio sahiden bizim oğlumuz olsaydı.

— Beni sevdiğine pişman mısın Francesko?

Pişman mı? Francesko pişman olabilir miydi hiç? Seneler evvel, Floransa'nın

kenar mahallelerinden geçerken çamaşır yıkayan bir kadının görmüştü. Görür görmez de beyninden vurulmuşa dönmüş, gözlerini bu harikulâde yüzden ayıramıyarak atını durdurmuş ve bakmış, bakmıştı. Ona bunun Pietro Bonaventuri adında bir serserile kaçmış olan, zengin ve asil bir Venedikli olduğunu söylemişlerdi. O da bu güzel kadına sahip olmak için, iki cinayet işlemişti. Bunlara pişman değildi ama, Antonio meselesine üzülmüyordu. Gene: — Keşke... dedi.

Bianko, onu dinlemiyordu. Çünkü o da maizi Venedik'teki o sakın, şen günlerini hatırlamıştı. Kafesteki bülbülün, mehtaba karşı şakıyışını dinlemek istediğini bahane ederek, o küçük balkona çıkardı. Aşağıdaki kanalı durgun sularını, bir gondolun hareketleri yırtar ve yakışıklı genç bir adam, balkonun altına gelirdi. Orada nasıl heycanla, içleri titriyerek fısıldaşırlardı!.

Gergi Pietro, onu aldatmıştı. Zengin bir bankacı olduğunu söyleyerek onu Venedik'teki muhteşem evinden kaçırmış, sonra da sefalet içinde yaşatmıştı. Fakat Bianco, onu sevmişti ve bu

mehtaplı gecede aşk, herşeyden, herşeyden daha üstündü onun için...

Zeytin ağaçlarının arasında ilerliyen meşale ve ayak sesleri, Bianco'yu kendine getirdi. Bir an içinde Venedik'teki aşk gecelerini unuttu gene o haris, kurnaz, menfaatli için hiç birşeyden çekinmeyen Toskanya grandüşesi Bianco Kapello oldu. Kardinal geliyordu! Sevincinden gözlerini kapatıp, ellerini göğsüne bastırarak dışarı çıktı.

Uzun boylu zenci esirler, Kardinal Fernando'nun tahırananını evin önüne getirdiler. Uşaklar ipek perdeleri açtılar ve meşalelerle ayın ışığında, Fernando dö Medisi kadife yastıklarının arasından aşağı indi.

Bianko, kayınbiraderinin önünde diz çöktü ve muti ve muhabetli bir ifade takınarak, Kardinal'in elini öptü.

Kardinal, onu kaldırdı ve büyük bir nezaketle kolunu uzattı. **Kol kola, kardeşini** bekleyen grandük'ün önüne geldiler.

— Haşmetmaabın, en nihayet dostluk teklifini kabul etenezül ettiğinden dolayı bahtıyarım.

Françesko, elini uzattı, Fernando da bu eli yakalayıp sıktı. İki kardeş birbirlerine baktılar. Onların bu uzun düşmanlıklarının sebebi olan kadın ise, uysal bir ifade takınmış, onları seyrediyor ve düşünüyordu ki grandük olup, Toskanya'ya hükmetmeğe, Kardinal daha çok layıktı.

Hakikaten de Ferdinando, kardeşinden daha sevimli, daha iyiydi. Canlı, ahenkli vücudu, güzel yüzü ve cazip halî tavrı, somurtkan grandük'ün mağmum, sinsî hallerini büsbütün belli ediyordu.

Bianko'nun kocasına karşı ne pek fazla bir sevgisi, ne de hürmeti vardı. Sadece mevki hırsı, onu bu adama bağlı tutuyor ve yarı deli fikirlerine, sık sık gelen kararlık haletiruhyelerine ve garip huylarına tahammül

etmesine sebep oluyordu. Grandük'ün sahiden de dayanılması güç olan garip ve nahoş âdetleri vardı. Meselâ sadece, üstüne kırmızı biber ekilmiş çiğ yumurta, zencefilli peynir gibi çok baharatlı yemekler yerdî. Maşrapalar dolusu kar suyu içip, karlı suyla yıkandıktan sonra buzlar arasında soğutulmuş çarşaf lar içinde yatardı. Bianco, bütün bunlara sırf grandüşes olmasının hatırı için katlanmıştı.

İki kardeşe yaklaştı ve tatlı bir sesle:

— Sizin gibi Medisi hanedanının en büyük iki prensinin dargın olması, üzücü birşeydir, dedi. Barıştığınıza sevindim.

Kardinal, ona ince dudaklarında yarı alaycı bir gülüşle dik dik baktı. Onun bu küçümser haline kızan düşes, azametli bir tavırla ilâve etti:

— Haşmetmaabla, grandük'ün arasını benim bozduğumun farkındayım. Fakat öğrenmek istediğim şu: Bu düşmanlık unutuldu mu artık?

Sesinde meydan okuyan bir ahenk vardı. Asabiyetinden güzel boynundaki Medisi incileriyle oynayıp duruyordu ve mavi gözlerinde hiddetli, soğuk bir ifade okunuyordu.

Kardinal, düşesin elini hafifçe tutup, altın kaplamalı kanapelerden birine doğru ilerliyerek:

— Birbirimizi iyi anlıyalım, dedi. Sizden ve kardeşimden aldığım dostane mektupların üzerine buraya geldim.

Oturmuş olan karısının yanından duran grandük, hafif bir sesle:

— İnşallah bir dost olarak geliyosunuzdur, dedi.

Kardinal:

— Ne kadar dertli görünüyorsun ağabey?

Diyerek gülümsedi. Sonra ilâve etti:

— Halbuki kara kara düşünmek bana düşer, sana değil.

Bianko:

— Neden? diye sordu.

— Madam, ağabeyimin metresiyle, yani aşağı tabakadan gelme bir kâtibin kârısıyla evlenmesini nasıl karışladığımı bilirsiniz.

Grandük:

— Bunu benim yüzüme karşı söylemeğe cesaret edebiliyorsun ha? diye bağırdı.

Fakat Bianco, parmaklarını onun koluna bastırarak:

— İtidalini kaybetme.

Dedi. Sonra Kardinala bakarak, alaycı bir tavırla ilâve etti:

— Hakikaten de birbirimizi iyice anlıyalım.

Kardinal, sükûnetle sözüne devam etti:

— Pietro Bonovanturi'nin katli hakkında ne düşündüğümü biliyorsunuz. Eski grandüşesin garip ve anı ölümü hakkında ne düşündüğümü de.

Bianko:

— Evet, dedi. Bu kazaları birer cürüm olarak telâkki etmekten hiç vazgeçmediniz ki.

Kardinal, düşesin sükûnetine hayran olduğunu söylemek ister gibi hafifçe başını eğdi ve devam etti:

— Biliyorsunuz ki, genç Antonio'nun bir çamaşırcı oğlu olduğunu ve benim hakkım olan tahttan, beni mahrum etmek için ona bir Medîsi süsü verdiğinizi çoktan öğrendim.

Grandük, müthiş bir öfkeyle:

— Fernando! diye bağırdı. Antonio, benim varisimdir. Başka söz istemem.

Kardinal:

— Kuvvetinin önünde boyun eğmekten başka elimden ne gelir? dedi.

Bianko, ağır ağır yerinden kalktı.

— Bu gece buraya bunun için mi geldiniz? diye sordu. Kuvvetimize boyun eğdiğiniz için mi?

— Evet, Madam. Size karşı kullanacak bir silâhım yok artık. Size karşı nafîle yere mücadele ettim. Kazandınız. Ağabeyimle evlendiniz, Toskanya Dükalığının tahtı-

na varis diye fakir bir çamaşırcı oğlunu saraya soktunuz. Siz çok akıllı, çok güzel harikulâde güzel bir kadınsınız.

Kardinal, Bianco'nun güzel beyaz elini dudaklarına kaldırdı ve öptü.

— Size boyun eğiyorum, dedi. Sizi grandüşes, manevî oğlunuzu da tahta varis olarak kabul ediyorum. Ben en nihayet zavallı bir papazım. Sizinle daha fazla mücadele edemem. Haydi yemeğimizi neşeli bir dostluk havası içinde yiyelim.

Bianko gülümsiyerek:

— Haşmetmeaba kendileri için hazırlanan daireleri göstersizler, dedi. Yemek ya-

rım saat sonra. Yemekten sonra da bir konser, bir komedi, havaî fişeklerle oyunlar ve bir bale var.

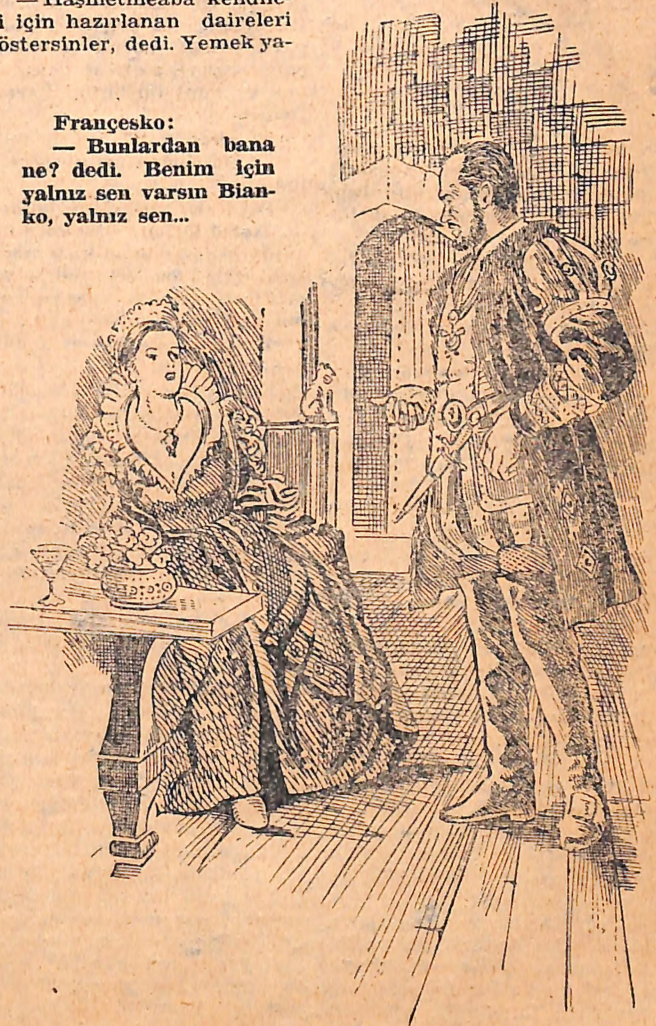
Kardinal, yanlarından ayrılır ayrılmaz, Françesko öfkeyle:

— Söylediklerinin bir harfi bile samimi değil, dedi. Buraya dost olarak gelmedi. Bize bir oyun oynamak istiyor herhalde. Ne diye çağırдың sanki?

Bianko, alaylı alaylı:

— Herhalde dostluğunu kazanabildiğimi sandığımdan değil, diye cevap verdi. Ben

Francesko:
— Bunlardan bana ne? dedi. Benim için yalnız sen varsın Bianco, yalnız sen...

o kadar çocuk muyum sanıyorsun? Hakkı olan veraseti elinden aldığımızı unutup, bizi affettiğini nasıl düşünebilirim?

— Ya öyleyse, bütün bu gösterişin, bu ziyafetin mânası ne?

Blanko, kocasına doğru ilgilerle:

— Tahmin edemiyor musun? diye fısıldadı. Kardeşin bizim yegâne kuvvetli düşmanımız. Ortadan kalkması lâzım değil mi? İşte Tuzağımıza düştü.

— Bianko!...

— Bana itimat etmiyor musun?

Karı koca, bir an birbirlerine baktılar. Sonra Françesko, iğilip bu pervasız Venedik dilberinin elini öptü. Bianko da gülerek kendi odasına çıktı. Burada, inciyle örülü saçlarının üstüne, gene inciden küçük bir taç giydi. Mücevher kutusunun gizli bir çekmecesinden küçük bir tüp çıkardı ve tüpün içindeki renksiz suyu vazodan aldığı beyaz bir gülün yaprakları arasına döktü.

★

Asmaların ve fenerlerin altındaki ziyafet sofrasının ihtişamına, gitar ve keman sesleri başka bir güzellik katıyordu. Kardinal, sofranın

tam ortasındaki şeref mevkini işgal ediyordu. Sağ tarafında, mavi kadifenin üstüne attığı altın iplikten örülü ince pelerinle büsbütün güzelleşen Bianko vardı. Bianko'nun nadide mücevherlerle işlenmiş olan elbisesinin yakasında da, zehirli beyaz gül duruyordu. Grandük Françesko; kardeşinin sol tarafındaydı. Kardeşine karşı duyduğu kini ve şüpheyi, zoraki bir neşe ve dostlukla örtmek istiyorsa da, pek muvaffak olamıyordu. Hem Bianko'nun ne plânlar kurduğundan haberdar olmadığı için, içi pek rahat değildi. Bu rengârenk fenerler, parıl parıl yanan sofrâ, mehtap, çalgı sesleri, sinirine dokunuyor ve içini büsbütün karartıyordu.

Blanko:

— Dostluğumuzun şerefine!

Diyerek bardağını kaldırdı. Hepsî içtiler. Blanko, kurbanının emniyetini kazanmak için, içtiği içkileri, yediği yemekleri onunla paylaşıyor, hattâ şaka yapıyormuş gibi görünerek, kadehlerini bile değiştiriyordu.

Kardinal'e gelince, o sahiden de neşeliydi. Durmadan gülüyor, söylüyor, sağa, sola iltifat edip, gülünç fıkralar, hikâyeler anlatıyordu. Hattâ onbeş, onaltı yaşlarında bir oğlan olan ve dayanılmaz dercede küstahlık eden Antonio'ya karşı bile nazık davranıyordu.

Onun bu neşesini memnuniyetle seyreden Bianko içinden:

— Gül, vaktin varken doyuncaya kadar gül, güzel Prens, diye mırıldanıyordu.

Bir müddet sonra, usaklardan birine en seçkin şeftalilerle dolu bir tabağı getirmesini söyledi ve kimseye belli etmeden muzafferane bir ifadeyle kocasına baktı. Gayet tabii bir tavırla, sanki oynuyormuş gibi, göğsündeki gülü eline almış kokluyordu. Şeftalilerin en güzelini seçti ve gözle kaş arasında gülü şeftaliye bastırdı.

Bu sırada masaya, grandük'ün en sevdiği tatlı olan badem ezmesi getirilmişti. Bu tatlıyı yalnız Bianko, o da, kocasını memnun etmek için ufak bir parçasını alırdı.

Grandük'le, düşes bu nadide tatlıyı yediler. Sıra meyvalara geldi. O zaman Bianko, zehirli şeftaliyi Kardinal'e uzattı ve gayet munis, tatlı bir tebessümle:

— Bir dostluk nişanesi, dedi.

Ferdinando dö Medisi:

— Bir dostluk nişanesi olarak kabul ediyorum, diye cevap verdi. Güzel Bianko Kapello'nun dostluğu!

Şeftaliyi uzun, güzel parmaklarının arasına alarak dikkatle evirip çevirdi. Sonra birden gözü sol tarafında oturan ağabeyisine kaydı ve yumuşak bir sesle:

— Ama kocanıza baksanıza, Madam! dedi.

Bianko, derhal kocasına doğru döndü. Altın iplikle örülmüş olan pelerini, bir an bütün fenerlerin ve ayın ışığını aksettirerek parıl parıl parıldıadı.

Ziyafet sahnesine, korkunç ve gergin bir sükûnet ve hareketsizlik çökmüştü. Çalgılar ve konuşup gülüşmeler birden durmuştu. Bütün gözler, grandük'ün üzerindeydi. Grandük, kalkmış, esvabının yakasını çözmeğe çalışıyor ve yüzü korkunç bir şekilde tekallüs ediyordu.

Blanko:

— Bir ihanet! İmdat! Doktor çağırın!

Diye bağırarak öyle şiddetle ayağa kalktı ki, önündeki şarap sürahisini ve şeftali tabağını devirdi.

— Çabuk Antonio, muhafızları çağır çabuk gelsinler.

Fakat çocuk, daha kalkarken grandük masanın üstüne doğru yıkıldı ve ıstırabından dantelli Şam kumaşı örtüyü yakalayıp çekti. Billür kadehler ve altın, porselen tabaklar, grandük'le beraber yere düştüler.

Antonio, Françesko'nun kaskatı kesilen vücudunu sarsarak:

— Ölüyor! diye haykırdı. Zehirlendi herhalde.

Herkes Grandük'le o kadar meşguldü ki, Bianco'ya olanları görmüyorlardı. Onun güzel yüzü de, tıpkı kocasının gibi korkunç bir şekilde tekallüs etmişti. Birsey söyleyip, Antonio'nun sözlerini tasdik etmek, Kardinal'i göstererek tevkif edin demek istiyordu. Fakat kuvveti yoktu. Sandalyesine yıkıldı.

Telaşa düşese doğru atılan misafirleri, elinin bir işaretiyle uzaklaştıran Kardinal, ölen güzel kadının yanında diz çöktü. Yüzünde büyük bir muhabbet ve üzüntü okunuyordu. Fakat Bianco'nun

kulağına fısıldadığı sözler sunlar oldu :

— Sen benim meyvalarım-la uğraşırken, benim casusum da sizin mutfakta o güzel badem ezmesinin başındaydı. Eski grandüşes, kocan ve daha başka masum kurbanlarının öcü alındı.

Blanko birsey söylemek istedi. Fakat dudaklarından hiçbir ses çıkmıyordu. Kardinal, kadının başını atların üstüne bıraktı ve büsbütün değişen bir tavırla dehşet içinde kalmış olan misafirlere döndü.

— Kardeşim ve Venedik'li kadın Bianco Kapello, bir suikasta kurban gittiler, dedi. Kardeşimi alın. Mevkiine yakışır bir tantanayla Medisl hanedanının mezarlığına gömülsün. Fakat...

— Fakat, diye devam etti. Ölümlerimizin arasında bu kadına yer veremeyiz. Çünkü bu kadın, iğrenç bir katil ve haindir. San Lorenzo'daki halk mezarlığına gömün. Ama önce, Floransa'ya ilk geldiği günkü gibi, paçavralar içinde halka teşhir edilsin. Çamaşırcının oğlu olan Antonio'nun ise, sarayda işi yaktır.

Bir an duraklıyarak parıltılı, darmadağınık masayı ve misafirlerin şaşkın, endişeli yüzlerini seyretti. Sonra son defa olarak, çimenlerin üstünde, inciler, elmaslar içinde yatan güzel Bianco'ya baktı.

— Bu kadının bütün hatırası, Floransa'dan çıkarılıp atılsın. Armaları bütün bina-

Ayağını, Bianco'nun inci lardan sökülsün ve bir daha işli mavi kadife elbisesinin uğursuz adını anan olmasın! üstüne bastı. diye emretti.

Karikatür

YILDIZ film SARKILARI

ORİJİNAL SÖZLERİ,
OKUNUŞLARI, TÜRKÇELERİ
VE NOTALARI
EN GÜZEL YILDIZ TABLOLARİLE

Filmlerde dinle-
diğiniz en güzel 50
şarkı 100 artist fo-
toğrafı dört renkli,
kuşe kâğıda basıl-
mış çift kapak
içinde

ÇIKTI

Bitmek üzere o-
lan bu eşsiz şarkı
kitabını almakta a-
cele ediniz. Fiyatı
75 Kuruştur.

Çıkaran Türkiye Yayınevi
Ankara Caddesi No. 36 —
İstanbul. Telefon : 23714

— Eyvahl.. Havagazını açık bıraktım.
— Merak etme karıcığım. Ben de banyonun musluğunu...

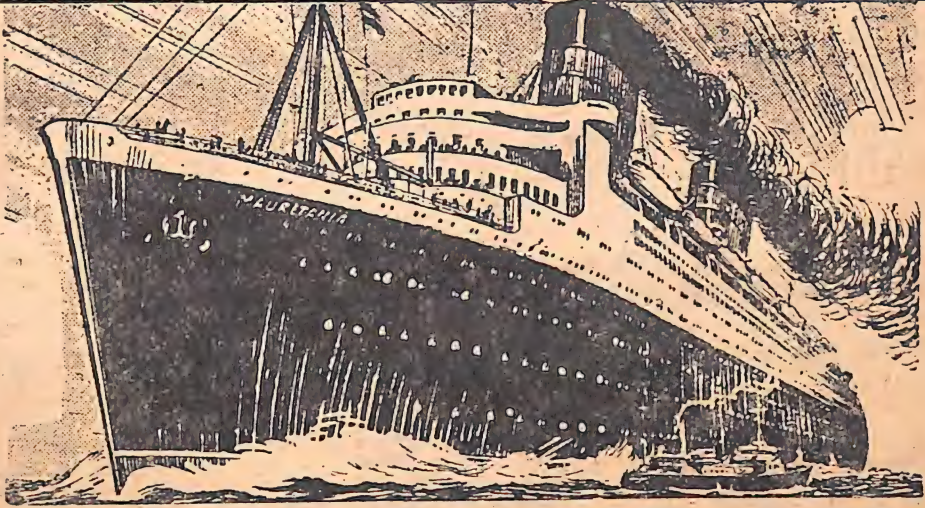

— Kocacığım, bahçemizde bir tek ağaç oluşu ne fena .

Rahat rahat seyahat edebilirsiniz.

Bugünün HARİKALARI

Cunard White posta vapurlarından Mauretania'nın tonajı 37000, uzunluğu 235,300 dür. Fazla ısıtılmış buharla işliyen çift bir parvanesi vardır. Güvertesi 15000 lâmba ile aydınlatılmaktadır. Sibrati, saatte 22 deniz milidir.

Eski dört bacalı Mauretania ile bu yeni Mauretania'yı mukayese edersek : İki gemi arasındaki büyük farkı derhal görürüz. Bu fark sadece güzellik bakımından değildir. Meselâ eski gemideki havaborusları, yeni gemide yoktur. Ve bu yokluk, yeni geminin kamara üstü güvertesini meydana getirmektedir.

Detektif OLABİLİR MİSİNİZ?

1 — Len Tomson, ihtiyar Çarley'den birkaç lira kadar borç aldığı zaman, bunun bir gün Harri Soper'in asılmasına sebep olacağını aklına bile getirmemişti.

Aradan birkaç ay geçmişti. Bir perşembe günü, «Salli» isimli bir motor, nehrin yukarı taraflarına doğru ilerledikten sonra sahile yanaştı ve demirledi. Motorda Len'le, Harri vardı. Saat akşamın sekizi olmuş, sular bir hayli çekilmişti.

2 — Harri «Cesur Gemici» lokantasına geldiği zaman, lokantanın hemen hemen kapanma zamanı gelmişti. O sırada lokantaya gelen ihtiyar Çarli: «Merhaba Harri» dedi. «Len nerede?» «Motordan çıktığım zaman zilzurna sarhoştum. Çarşamba gününden beri durmadan içiyor. Ben burada kalacağım. Motora dönmiyeceğim.»

3 — Ertesi sabah Çarli sandalını tamir ederken Len'den alacağı parayı hatırladı. Salli'ye baktı. Nihayet «bundan daha iyi bir fırsat olmaz» diyerek motora gitmeğe karar verdi.

4 — Motorda kimse yoktu. Kamarada, yere düşmüş iki boş Rom şisesi vardı. Masanın üstünde de bir not defteri ile bir kalem duruyordu. Çarli «İnşallah Len denize düşmemiştir» diye mırıldandı.

5 — Ertesi sabah sahilde bir ceset bulunmuştu. Olaydan haberdar edilen polis, yaptığı inceleme neticesinde cesedin Len Tomson'a ait olduğunu meydana çıkardı. Cesette cinayet olduğuna dair en ufak bir iz yoktu. Suya düşerek boğulmuştu.

6 — Buna rağmen Müfettiş Holt, Harri'yi sorguya çekti. Harri, akşam saat 9 da motordan ayrıldığını ve bir

Masadaki KALEM

daha da motora uğramadığını, Len'in kaç gündür durmadan içtiğini ve belki de sarhoş sarhoş güverteye çıktığını, muvazenesini kaybederek denize düştüğünü söyledi.

7 — Müfettiş Holt yazıhanesine gelince, motorun kamerasında bulunan not defteri ile kalemi muayene etmeğe başladı. Kalemin üzerine «H. S.» harfleri çizilmişti. Holt birdenbire yerinden fırladı. Kütüphanesinden bir kitap alarak sayfelerini karıştırmaya başladı.

8 — Holt, kitapta aradığı şeyi bulunca, adliye doktoruna telefon etti. Doktor, Len'in gece yarısından evvel öldüğüne katiyetle emindi. Bunun üzerine Müfettiş, otopsi yapılmasını istedi. Ve yapılan otopsi, Harri'nin yalan söylediğini meydana çıkardı.

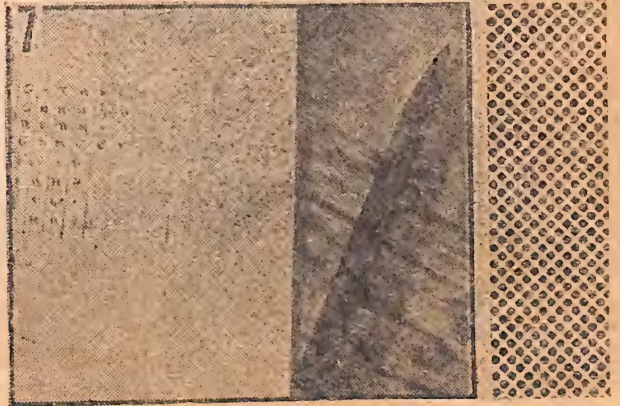
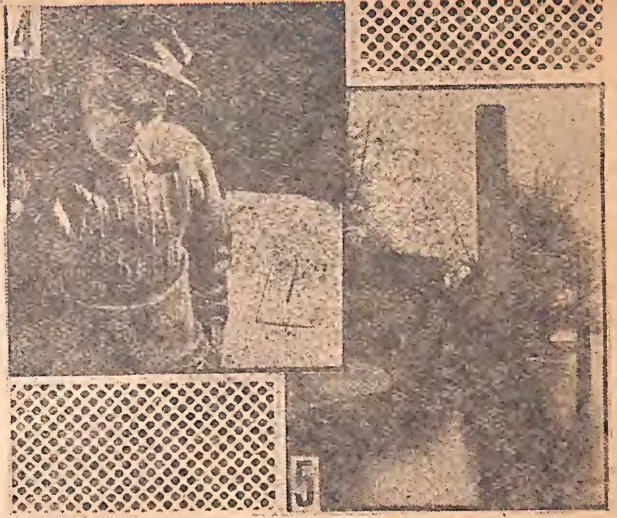
Len, bir cinayete kurban gitmişti. Acaba Holt, bu sonuca nasıl varmıştı?

(Bu bilmecemizin çözüsünü, gelecek haftaki bilmecemizin altında bulacaksınız).

GEÇEN HAFTAKİ BİLMECEMİZİN ÇÖZÜSÜ

Simkins, Vilfred'in cesedi gece yarısı dışarı taşıdığını gördüğünü söylemişti. Eğer bu doğru olmuş olsaydı, cesedin otomobile konduğu yerde kan lekeleri olması lâzımdı. Halbuki kan, otomobilin içinde değil, garajda, yerde vardı. Çünkü katil, cesede bağladığı otomobil parçasını almak için garaja gelmişti.

Yapılan sıkıştırmada Simkins suçunu itiraf etti. İnci gerdanlığı çaldığını ve hizmetçi kızın bunun farkına vararak kendisini tehdit etmeğe başladığını ondan kurtulmak için de, onu öldürmek zorunda kaldığını söyledi.

PERDEDEN PORTRELER

Son yıllarda şöhretinin zirvesine yükselen Humphrey Bogart (Hamfri Bogart okunur) bundan tam elliiki yıl önce 25 ocak 1895 te zengin bir ailenin çocuğu olarak New York şehrinde dünyaya geldi. Bununla beraber stüdyosu yıldızın hakiki yaşını gizliyor. Onu altı yaş gençleştirerek, onun 1900 doğumlu, yani kırk altı yaşında olduğunu söylüyor.

Humphrey zengin bir ailenin evladı olarak dünyaya geldi. Babası meşhur bir fizik âlimi; annesi resamlara ve mecmua kapaklarına basılan resimlere modellik yapan meşhur bir artistti. Humphrey ilk ve orta tahsilini

New York'ta yaptıktan sonra Massachusetts'deki zengin çocuklarına mahsus olan Andover kolejine gitti.

Ekseri zengin çocukları gibi o da mektebi bitirdikten sonra hayata atıldığı zaman ne işle meşgul olacağını hiç düşünmezdi. Kapı komşuları William Brady, Broadway tiyatrolarının tanınmış prodüktörlerindendi. Humphrey'e mektebi bitirdikten sonra sahnede bir iş vereceğini söylemişti. Fakat o sıralarda Humphrey'nin hevesi gemicilikteydi.

Amerika Birinci Dünya Harbine girer girmez o da bahriyeye gönüllü yazıldı. Tam iki sene deniz eri olarak

bir harp gemisinde savaştı. Terhis olduktan sonra babası ona birlikte çalışmayı teklif etti. Fakat o kabul etmedi. Artık denizcilikten de hevesini almıştı. Aklına prodüktör komusunun teklifi geldi. Fakat William Brady artık tiyatro ile alâkadar değildi. Filmciliği daha kazançlı bularak Hollywood'a gitmişti.

Bununla beraber Humphrey'i eli boş çevirmedi. Ona New York şubesinin müdürlüğünü verdi. Burada bir müddet çalıştıktan sonra tiyatro menejerliğine başladı. Vazifesi küçük tiyatro kumpanyalarına New York sahanelerinde iş bulmaktı.

Gene böyle ufak bir kumpanyaya bir tiyatroda iş bulmuştu. Fakat trupun başerkek artisti ilk temsil gecesi birdenbire hastalanarak hastahaneye kaldırıldı. Onun rolünü oynayacak yedek bir artist yoktu. Humphrey tiyatroyu müşkül vaziyetten kurtarmak için rolü üzerine aldı. Süflörün yardımıyla muvaffak oldu.

O günden sonra menejerliği bırakarak tiyatrolarda aktör olarak çalışmaya başladı. Günden güne yükselecek Broadway'in büyük tiyatrolarında oynayacak duruma geldi. Derken "Taşlaşmış Orman" isimli bir piyeste hapisten kaçarak bir ormana sığınan gangster rolünü oynadı. Çok muvaffak oldu. Piyas aylarca gece gündüz durmadan devam etti.

Hollywood'un en büyük stüdyolarından birisi olan Warner Bros.'un idarecileri ona film çevirmesini teklif ettiler. Kabul etti. Ona "Taşlaşmış Orman" piyesinin filme alınmasında aynı rolü verdiler. Humphrey o gündenberi tam kırkdört film oynamış olup onaltısında ana rolü oynamıştır.

sene "Pasifik Kahramanı" "Alevli Dudaklar" "Marsilya Geçidi" filmlerinde seyretmemiz ihtimali fazladır. Bunlardan başka "Malta Kartalı" ile "Kabadayılar Kralını" gördük.

Humphrey siyah saçlı, kahve rengi gözlüdür. Saçları az olduğundan bazı filmlerinde takma saç kullanır. Boyu bir metre yetmiş yedi santimdir. Yağlı boya resim yapmasını sever. Gayet güzel satranç oynar. Bu oyunda

numaralı gangsteri," diyorlar.

Humphrey üçüncü karısı Mayo Methot'la hiç geçinemezdi. Buna rağmen Lauren Bacall'i sevinceye kadar onunla beraber yaşamıştır. Be-

rakibi Charles Boyer'dir. Kâif derecede para biriktirdikten sonra beyazperdeden çekilecektir. Sinemadan sonra en alâka duyduğu şey müziktir. Oldukça güzel keman çalar.

Giyimine pek dikkat etmez. Fakat çok güzel krawatlar takar. Golf oynamasını, beyzbol ve futbolu seyretmeği sever. Yemek pişirir. Pırzolaya bayılır. Perhiz yapmaz. Renklerden kahverengini, çiçeklerden menekseyi ve karanfilli sever. Politikayla uğraşmaktan hoşlanır.

Şimdiye kadar oynadığı filmlerden en çok beğendiği "Kazablanka" isimlisidir. Bu

filmde canlandığı Amerikalı Rick rolü şimdiye kadar oynadıkları arasında en çok sevdiği roldür.

Şimdiye kadar dört defa evlenmiştir. İlk üç karısı Helen Mencken, Mary Phillips Mayo Methot tanınmış sahne artistiydiler. Şimdiki dördüncü karısı Lauren Bacall'le "Alevli Dudaklar" filmini beraberce çevirirken sevimli ve evlenmişlerdir. Humphrey bu son karısıyla birlikte "Büyük Uykusu" isimli bir film daha çevirmiştir. Hollywood'lular onun için "Perdenin bir

yazperdenin eli silâhlı gangsteri hakiki hayatında çok munis huylu bir adamdır. Mayo bundan tam mânasıyla istifade etmesini bilmiş Humphrey'i avucunun içine almıştır. Humphrey birlikte yaşadıkları müddetçe karısının her dediğine boyun eğmiş, çok defa içki içmesine, daima kavga sebepleri çıkarmasına, bir hastalık haline gelen kışkançlığına tahammül etmiştir. Fakat sırası gelince böyle bir kadının elinden kolayca kurtulmasını da bilmıştır.

HUMPHREY BOGART

Kahraman KOVBOY

Adının Rocklin olduğunu söyleyen bir yabancı, biraz sonra hareket edecek posta arabası için Santa Inez'e bir bilet istedi. Kâtip yabancıya cevap vermeden önce onu yukardan aşağıya bir süzdü. Kovboy uzun boylu yakışıklı bir adamdı. Geniş omuzları, ince bir beli vardı. Güneşin esmerleştirdiği yüzündeki sert hatlar onun henüz otuz yaşlarında bir erkek olduğu hissinin veriyordu.

Kâtip mümkün olduğu kadar nazik olmaya çalışarak: "Maalesef arabadaki bütün yerler satıldı," dedi. "Yalnız sürücünün yanındaki yer boş. Eğer onu razı edebilirsiniz size bir bilet kesirim!.."

Biraz sonra posta arabasının sürücülüğünü yapan

Dave geldi. Orta boylu top sakallı bir ihtiyardı. Ağzında diş namına birşey kalmadığından konuşurken dili sürçüyordu. Kâtip vaziyeti ona anlatınca kovboyu bir kere süzdü. Delikanlıdan hoşlanmıştı. Yanına binmesine razı oldu. Güterek: «Yalnız," dedi. "Dikkat etmelisin oğul arabayı çalgınca sürerim. İçerdekilere bunun zararı yoktur. Ama sen yanımda oturuyorsun. Arabaya sıkı yapışmazsan uçarsın."

Bu sırada yanlarına gelen adam İhtiyar Dave'e: "Miss Arly Harolday'a atı için yaptırdığı eğerin daha hazır olmadığını söyle!" dedi.

Dave: "Ben o kaçık kıza birşey söyleyemem. Son gördüğümde silah çekerek üze-

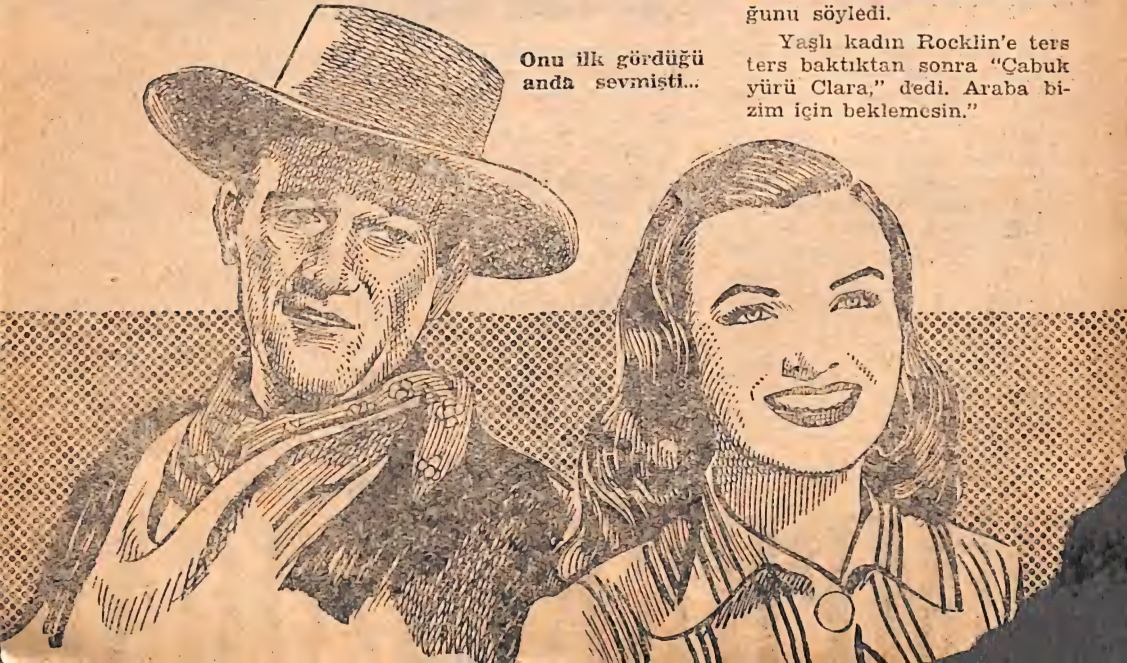
rime yürümüştü!.." diye cevap verdi. Sonra ağzında topladığı tükürüğünü yere püskürttü. Kızdığı zamanlar hep böyle yapardı.

Eğeri bu sefer Rocklin'e söylemesini rica etti. O da Miss Arly'yi gördüğü zaman eğerin daha hazır olmadığını söyleyeceğini vaadetti. Dave'in konuşuşundan onun kızıdan hakikaten çekindiğini farketmişti. Halbuki ihtiyarın her halinden gözü pek, cesur bir adam olduğu anlaşılıyordu. Kızı adamakıllı merak etmişti.

Rocklin kendi kendine eli silâhlı kızı düşünürken uzaktan arabaya doğru iki kadının geldiğini gördü. Kadınlar biraz yaklaşıncâ kâtip önde yürüyen yaşlıca kadının adının Miss Martin olduğunu söyledi.

Yaşlı kadın Rocklin'e ters ters baktıktan sonra "Çabuk yürü Clara," dedi. Araba bizim için beklemesin."

Onu ilk gördüğü anda sevmiştii..

Rocklin, ihtiyar kadının kendisinden hoşlanmadığını anlamıştı. Hoş Miss Martin'in kendisini süzdüğü zaman sirke fıçısının içine düşmüş gibi bir his duymuştu. Kovboy kanının ısınmadığı insanlarla karşılaştığı zaman daima bu hissi duyardı. Miss Martin gibi hasut bir kadının Clara gibi güzel bir kızın başına musallat oluşuna çok iç çerlemişti. Güzel kız arabaya girip yerine yerleşinceye kadar Rocklin gözlerini ondan ayırmadı. Clara utangaç ve fazla acemi tavırlarına rağmen hakikaten çok güzel bir kızdı.

Yola koyulduktan bir müddet sonra ihtiyar sürücü cebinden çıkarttığı viski şişesini başına dıktı. Kana kana içti. Sonra kovboya uzattı: «Oğul,» dedi. «Viski ve kadın, ikisi de bir erkeğin gözünü karartmaya kâfidir. Buna rağmen bizim gibileri onlardan vazgeçemez...»

Rocklin'in ihtiyarın sözlerini duyacak hali yoktu. O, şimdi arabanın içinde güzel Clara'nın karşısında olmadığını acınıyordu. Maamafih bir cihetten de içerde olmadığını memnundu. Çünkü Miss Martin karşısında oturdukları kendini sirke fıçısının içine düşmüş farzedecekti. Bu ise hiç işine gelmezdi. Güzel Clara'yı seyretmek pahasına dahı olsa!..

Birden Dave keskin bir ısıklık çaldı. Arkasından havada kamçısinı şaklattı. Zaten çok bızlı giden atlar bütün güçleriyle dörtlüğe koşmaya başladılar. Arabanın içinde Miss Martin avazı çıktığı kadar bağırmağa başladı. İhtiyar kadın arabayı durdurtması için Dave'e küfürler savuruyordu. Fakat arabacının buna aldırdığı yoktu. O atlarını çöştürmek için elinden geleni yapıyordu. Hakikaten Dave iyi ve usta bir sürücüydü. Rocklin'in kendisi de sürücülük yapmıştı. Fakat Dave gibisini görmemişti.

Uzun müddet koşturduktan sonra Santa İnez kasabası yakınında bir konak ye-

rine geldiler. İhtiyar sürücü susuzluğunu ve yorgunluğunu gidermek için doğruca içki tezgâhının başına gitti. Miss Martin onun içki şişesini başına diktığını görünce Rocklin'e döndü: «Şu adamın içki içmesine mani olun. A-yıkken arabayı cehennemde at koşturucasına sürüyordu. Bir de sarhoşluğunu düşünün!..» dedi.

Rocklin sadece gülümsedi. Dave ilk şişeyi temizlemişti. Şimdi orada bulunan arkadaş Zeke'le ikinci şişeye başlamışlardı. Dave: «Zeke,» diyordu. «Eğer Mister Harolday sözünü geri almazsa bu son yolculuğumdur!..»

Zeke hayretle: «Mr. Harolday sana ne dedi ki?» diye sordu. Dave ağzındaki viskiyi midesine indirdikten sonra: «Onu son görüşümde beni kovacağını söylemişti,» dedi. «Eğer fikrini değiştirmediyse bir daha burada karşılıklı içemeyiz!.. Anladın mı.»

Biraz sonra Şerif Jackson'la muavini Bob Clews geldiler. Kadınların yanına giderek Red Cardwell'in üç gün önce sırtından bir kurşun yemiş olarak yol üzerinde ölü bulunduğunu söylediler. Zavallı adam Clara'nın babası oluyordu. Şerif katilin Stan isimli bir çiftlik şihibi olduğunu söyledi.

İhtiyar sürücü bunu duyunca: «Stan'ı boş yere beklemeye çalışmayın,» dedi. «Herkes sizin ne mal olduğunuzu pekâlâ biliyor!..»

Şerif Jackson'la muavini Bob Clews serinkanlılıklarını bozmadan ilerlediler. İhtiyara sarhoş olduğunu söyleyerek koluna girdiler. Onu yukarı kattaki odalardan birisine çıkardılar. Sonra inip gittiler. Biraz sonra Rocklin yukarı çıktığı zaman ihtiyar sürücü-yü yerde baygın buldu. Başındaki yaradan kan sızıyordu. Kovboy yararın tabancasıyla vurularak açıldığını hemen anladı. Dave'i kucaklıyarak arabaya götürdü. Miss Martin'i ve Clara'yı teselli etti. Şimdi genç kıza daha başka bir gözle ba-

kıyordu. Red Cardwell'in ölümü her nedense onu da çok üzmüştü. Atların dizginlerini eline alarak sürmeğe başladı.

Kasabaya gelir gelmez en iyi otele yerleştiler. Rocklin bir doktor çağırarak ihtiyar sürücü-yü tedavi ettirdi. Sonra beraberce Güneş Bar'a gittiler. Dave, şerif muavini Bob'un kardeşi George Clews'in hapisnedenen çıktığını duyunca çok üzüldü. Rocklin'e dönerek: «Kasabamız başında gene bir felâket dolaşüyor,» dedi.

Vakit geçirmek için poker masasına oturdular. Oyuncular arasında Arly'nin kardeşi Clint Harolday ve Hakim Garvey de vardı. Bir aralık Clint'le Rocklin'in kâğıtları karşılıklı kaldı birbirlerine

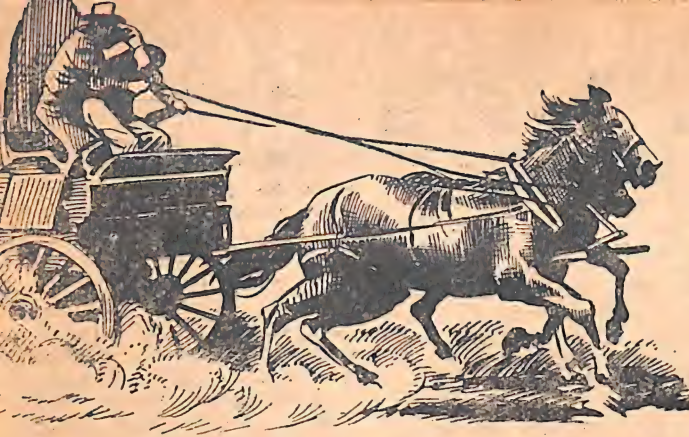
Film Hikâyeleri

ÇEVİREN:
Vedii EVSAL

OYNAYANLAR

Rocklin John Wayne
Arly Ella Raines
Garvey Ward Bond
Dave George Hayes
Clara Audrey Long
Rejisör: Edwin L. Martin

RKO Radio

rest çektiler. Her ikisi de kendilerinden emin olarak kâğıtlarını masanın üzerine açtılar. Rocklin kazanmıştı. Fakat tam paraları toplarken Clint tabancasını çekerek: "Sen hile yaptın paralara dokunma. Onlar benim hakkım!" dedi.

Kovboyun yanında silâhı yoktu. Hiç sesini çıkartmadan paraları olduğu gibi bıraktı dışarı çıktı. Bir müddet sonra tekrar geri döndüğü zaman Clint onu silâhı kemerini beline takmış olarak gördü. Rocklin masaya doğru ağır ağır ilerledi. Clint'e dönerek: "Şu paraları şimdi paylaşırsak ne dersin?" diye sordu. Fakat onun cevap verecek hali kalmamıştı. Paraları olduğu gibi cebinden çıkartarak ona teslim etti.

Ertesi günü Şerif Muavini Bob kovboyun odasına geleerek onu aşağıda bir kadının görmek istediğini söyledi. Rocklin otelin kapısına çıktığı zaman karşısında tıpkı erkek kovboy gibi giyinmiş bir kadın gördü. Kadın ata binmiş, elinde silâhı onu bekliyordu. Rocklin'in tabancayı filân gördüğü yoktu. Kadının uzun siyah saçlarına ve ırl yeşil gözlerine hayran kalmıştı. Aptal aptal onun güzelliğini seyrediyordu.

Söze başlayan kovboy kadından oldu. Hiddetli bir sesle: "Dün kardeşimi tehdit ederek parasını almışsınız," dedi. "Şimdi sizin kullandığınız usulle paraları geri almya geldim."

Rocklin hiç sesini çıkarmadan onu süzdü. Kadın kovboyun tabancası onu hâlâ tehdit ediyordu. Gülümsiyerek: "Galiba siz Arly Harolday olacaksınız," dedi. "Bana eğrinizin daha hazır olmadığını söylememi rica etmişlerdi."

Rocklin sözlerini bitirdikten sonra geri dönerek bara doğru yürüdü. Kadın ona durmasını ve aldığı paraları geri vermesini söyledi. Fakat kovboyun söylediklerine aldırmıştı. Arly kızarak üç el üstüste ateş etti. Kurşunlar Rocklin'in şapkasının üzerinden geçmişti. Cesur kovboy hiç telâş etmeden içeriye bara girdi. Yanına Bob yaklaşarak: "Bakıyorum kadınlara karşı güzel kahramanlık taslıyorsun delikanlı!" dedi.

Kovboy konak yerinde Dave'e yaptığı muameleden dolayı Bob'a kızıyordu. Şimdi de kendisine sataştığını görünce bütün kuvvetini toplayarak adamın göğüsüne bir yumruk indirdi. Bob ses çıkarmadan olduğu yere yıkıldı. Kendi bir tarafa, tabancası bir tarafa gitti. Bob kendini toplar toplamaz elini biraz ilerde duran tabancasına attı. Rocklin çevik bir hareketle onun bileğine basarak silâhını almasına mâni oldu. Bob acıyan bileğini uğuşturarak bardan çıkıp gitti.

Rocklin üstüste birkaç kahveh viski yuvarladıktan sonra doğruca Hâkim Garveyin

ofisine gitti. Miss Martin'le Clara Cardell de oradaydılar. Babası ölünce çiftliği miras olarak kızına bırakmıştı. İki kadın oraya işi halletmiye gelmişlerdi. Rocklin Hâkime dönerek: "Kasabanıza beni kendisini korumak üzere Red Cardell çağırıştı," dedi. "Fakat düşmanları onu ben gelmeden önce temizlemişler."

Zavallı Clara babasından bahsedilince ağlamaya başlamıştı. Rocklin onu teselli etmek maksadıyla: "Ağlamayın Miss Clara," dedi. "Babanızın katilini bu kasabada yastırmıyacağım!..."

Rocklin dışarı çıktığı zaman Bob'un hapisten çıkan kardeşini kendisini bekler buldu. Kardeşinin ondan dayak yediğini duyan George oraya intikam almya gelmişti. Rocklin ağır ağır ona doğru yürümeğe başladı. Haydut ansızın tabancasını çekerek ateş etmek istedi. Fakat geç kalmıştı. Rocklin silâhını daha çabuk kullanarak haydut kolundan yaramıştı. İki kardeşte onunla şaka olmayacağını pek iyi anlamışlardı. Artık bir daha ona çatmaya cesaret edemezlerdi.

Cesur kovboy, Red'in sığırlarını çalanların George Clews'le kardeşi Bob olduğunu pek iyi anlamıştı. Fakat Red'in katilinin onlar olabileceğini hiç zannetmiyordu. Çiftliği satın almak istiyen iki kişi vardı. Katilin bunlardan birisi olmak ihtimali çok fazlaydı. Bunlar Hâkim Garvey'le Arly'nin üvey babası Mr. Harolday'di. Rocklin daha ziyade hâkimden güpheleliyordu. Daha doğrusu onun suçlu çıkmasını bütün kalbiyle arzuluyordu. Çünkü Harolday'in kızı Arly'ye ilk gördüğü zaman aşık olmuştu. Sevdığı kızın babası, üvey de olsa, onun katil olması hiç hoşuna gitmezdi.

O gün Arly'nin ağabeyi Clint, Pablo isimli bir Meksikalı usakla kovboya haber göndererek katil hakkında bazı şeyler bildiğini söylemişti. Rocklin hemen onunla bu-

luşarak bildiklerini anlatmasını istedi. Clint tam söze başlayacağı sırada meğhul bir kimse açık duran pencereden ateş etti. Rocklin pencereye koştuğu zaman hiçkimseyi görmedi.

Tekrar geri döndü. Geç kalmıştı. Clint çoktan ölmüştü. Rocklin orada daha fazla duramadı. Çünkü şerifin peşine bir sürü adam takılarak Clint'in katili diye onu yakalamaya geleceğini biliyordu. Pencereden çıkarak oradan uzaklaştı.

Ertesi gün Red'in çiftliği müzayede ile satılıyordu. Ahıcılardan Harolday, Hâkim Garvey oradaydılar. Clara çiftliği satmak istemiyordu. Fakat halası Miss Martin onu Rocklin'e göndermişti. Kıza eğer çiftliği satmamakla ısrar ederse alıcıların bir fenalıkta bulunmasından korkuyordu.

Satışın en hararetli yerinde Rocklin geldi. Şerif onu görünce silâhını gelip tevkif etmek istedi. Fakat Dave daha çabuk davranarak tabancasını çekti: "Ona dokunanın leşini yere sererim," dedi. "Clint'in katili Red'i arkadan vuran kimsedir. Onu şimdi meydana çıkaracağız!"

Dave konuşurken bir an Mr. Harolday'ı gözünden kaçırmıştı. Arly'nin üvey babası bundan istifade ederek geri çekildi. Silâhını çıkartarak Rocklin'e ateş etmeğe hazırlandı. Tam bu sırada: "Silâhını bırak yoksa vururum!..." diyen bir ses duyuldu. Bu Arly'di. Babasını, Rocklin'i de diğerlerine yaptığı gibi arkadan vuracakken yakalamıştı.

Elini biraz ilderde duran tabancasına attı. Rocklin çevik bir hareketle onun bileğine basarak...

Kapıdan içeriye bakan kız: "Artık masken düştü Mr. Harolday!..." dedi. "Kardeşim Rocklin'e bildiği şeyleri anlatmak üzereyken arkadan vurdun. Ateş ederken Pablo seni görmüş. Red'i de çiftliğini satın almak için sen öldürdün. Bizim çiftliğe de sahip olmak için dul kalmış annemi tehdit ederek seninle evlenmeye mecbur ettin. Bütün bunları şimdi anlıyorum. Clint senin hakkında çok şeyler biliyordu onu da susturmak istedin."

Genç kız söylediklerini bitirdiği sırada kapıdan Pablo görüldü. Orta boylu, sevimli suratlı pejmürde kılıklı, esmer ve yaşlı bir adamdı. Mr. Harolday'a nefretle bakarak konuşmaya başladı: "Zavallı yavrucaklarım," dedi. "Clint'le Arly'yi ben büyüttüm. Hanımın ölürken onları bana emanet etmişti. Fakat ben vazifemi yapmadım. Mr. Harolday'ın Clint'i öldürmesine bir türlü mâni olamadım.

Dün Clint benimle Rocklin'e haber göndermişti. Katil hakkında bazı şeyler biliyordu. Bunları belki faydası olur diye kovboya söylemek istiyordu. Onun ne kadar mert bir adam olduğunu sonradan anlamıştı. Katili ben de öğrenmek üzere dün onu takip ettim. Fakat biraz geç kalmıştım. Mr. Harolday, onu pencereden vurduğu sırada oraya yetişebildim. Cınayeti işledikten sonra Mr. Harolday gizlenerek kaçtı. Orada bir müddet daha kaldım. Rocklin'in de pencereden çıktığını gördüm. Miss Arly'ye babasının katil olduğunu söylemekte çok zorluk çektim.

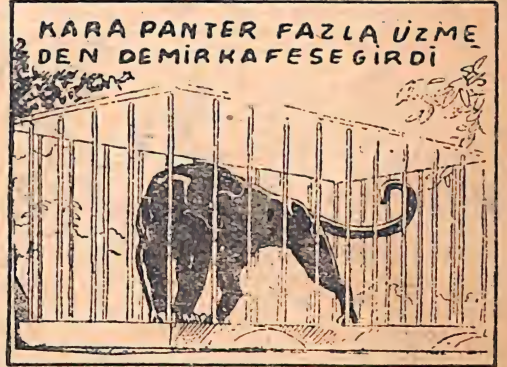
Pablo susunca Rocklin sert bir tavırla Harolday'a döndü: "Red Cardell'i de sen öldürdün değil mi?" diye sordu. Harolday bu suale cevap vereceği yerde kızın üzerine atıldı. Onu kendisine siper yaparak kapıya doğru gerilemeye başladı. Niyeti kaçmaktı. Rocklin tabancasını çekmişti. Fakat ateş edemiyordu. Kızı vurmaktan korkuyordu. Harolday kapıya gelir gelmez kızını ileri doğru iterek dışarı çıktı. Fakat Meksika'lı atik bir hareketle onu takip etti. Dışarda üstüste iki silâh sesi duyuldu. Harolday cezasını çekmişti.

Ormanlar Hâkimi

4

BAY TEKİN
BİR AGACA
ÇIKTI. HAY-
VAN TAMAMEN
TINDAN GE-
ÇERKEN Bİ-
ÇAGINIÇE
KIP ÜZERİ-
NE ATLADI.

NEVAR
KALU?

SİYAH PANTER
KAÇTI.

PANTERİN SAHİBİ YARDI. BUVAHŞİ
BİR ÇOLUKTU. HAYVANI OKURTAR-
MIŞTI.

BAY TEKİN VAHŞİ ÇOCUK ZİPİ
BİLME DİĞİNDEN BU İŞE ŞAŞTI.

SEN ŞUYANDAN
GİT

PEKİ

ÇOCUK İZİ YANINDA
DA PANTERİN İZİ
TUHAF ŞEY.

İKİSİNİDE
YAKALAYALĞIM

GEL HİTA
KAÇALIM.

PANTER
İNSA KÖ
KUSUNU
ALINCA
BAĞIRMA
ĞA BAŞLA
DI.

PANTER ÇAĞRILMAYARAĞMEN
BİR AĞACASIÇRADI.

BAY TEKİN KÖŞARAK AĞACIN
ALTINDAN GEÇERKEN

PANTER ÜZERİNE ATILDI.

BAYTEKİN DİÇİKLE KARŞI-
LADI.

SENİ ÖLDÜRMEYEN
BİR SERSEMLETE
BİLSEM.

FAKAT HAYVAN BİR PENÇE
İLE TÜFGİ KIRDI.

CANIMI KURTARMAK İÇİN
GALİBA SENİ VURACAĞIM

BAY TEKİNİN AYAĞI KAYDI
VERE DÜŞTÜ.

ZİP BUSAHNEYİ GÖZLÜYOR
DU.

PANTER BAYTEKİNİ ÖLDÜRMEK
ÜZERE İDİKİ. ZİP BAĞIRDI.

DUR
HİTA

SAHIBININ EMRI VEERINE
HAYVAN HOMUR DANARAK
ÇEKİLDİ

HAYVAN KÖTÜLÜK EDECEK
VAKIT BULAMADI

ÇELİK
GİBİ
ADAM.

BU SOĞUK SU
ONU AYILTI

BAY TEKİN KENDİNE
GELDİ VE ZİPLE KONUŞ
MAĞA BAŞLADI.

BU HAYVANI
NASIL TERBİ
YE ETTİN?

BEN ONU
KÜLÜCÜKKEN
BULDUM.

MEÇHUL BİRTABANCA PATLAMAK
ÜZEREİDİ.

VE BAYTEKİNİN PİPOSU İKİYE
AYRILDI.

ÇALILARIN ARASINDAN BİR ADAM
ÇIKTI. BAYTEKİNDE SİLAHINI ÇEKTİ
ADAMIN ELİN DENTABANCASI FİRLADI.

AZİZİM BAYTEKİNDE MEK
BÖYLE ŞAKALARDAN
HOŞLANIYORSUN

VAY AZİZİM RED
NE ARAYORSUN
BURADA?

(Arkası var)

Martino:

— Öyle görünüyor ki, Hiç Değişmeyen Doğu tabiri, artık eskimiş, dedi. Bugünkü Çin, benim on beş sene evvel bildiğim Çin değil. Binalarla sokaklar, büsbütün değişmiş. Hatta memleketin havasında bile bir başkalık var. İnsanlarına gelince... Şu taraftaki üç kıza bir bak. İnsan burada kısa saçlı, asri kılıklı Çin kadınlarına rastlayacağını rüyasında göre inanmazdı. Bunların, kafirlerle oturup kokteyl içtiklerini görseler, ecdatları ne derdi acaba?

Koates gülerек:

— Martino'cuğum, dedi. "Cildine bakma" diye bir söz vardır. Gerçi dışardan, bu Uzak Şark dünyası değişmiş gibi görünür ama, bir parçacık, fazla değil, bir, iki santim derine gidersen, Çin'in gene o eski Çin olduğunu anlarsın.

Doktor Ho'nun evinin taracasında oturuyorlardı. Ve doktor Ho'nun yetmişinci yıldönümünü kutlamak için tertip ettiği bir toplantının davetlisydiler. Aşağıdaki güzel Çin bahçesini dolduran davetliler, bir karnavalı andırıyorlardı. Dik, siyah ipekliden

Spor ve Gençlik

cübbeler içinde resmî ve vakur duran Çin'liler, Avrupavârî kıyafetleriyle pek te okadar resmî ve vakur durmayan Çin'liler yıldız işlemeli rengârenk ipekliler içinde Mançurya'lılar; beyazlar giyinmiş Avrupahlılar; resmî kıyafetli Avrupa'lılar; bahriyeliler... Bütün bu kalabalığın arasında pek az kadın vardı.

Koates, sözüne devam etti:

— O üç kız, meşhur Cuang ailesinden gelmediler. Tahsillerini Amerika'da bir kolejde yapmışlar, Londra ve Paris'te de bulunmuşlar. İşte sana Avrupa terbiyesi görmüş üç Çin'li kıza. Ama Paris'ten gelme esvaplarına, uzun topuklu papuçlarına bakma sen, her santimleri Çinlidir. Tanıştırıyım mı?

Martino:

— Çok memnun olurum doğrusu, dedi. Pek enteresan kızlar herhalde.

Bir dakika sonra Koates, Martino'yu, en küçüğü onsekiz, en büyüğü yirmi iki yaşında olan üç Cuang'la tanıştıyordu.

— Frankis Martino'nun kim olduğunu söylemeğe hâcet yok, dedi. Böyle bir servet sahibi bir şahsiyete reklâm lâzım değildir.

Kardeşlerin en büyüğü Gül Cuang:

— Tabii, sizi iyi tanırız, Mister Martino, dedi. Her gazetede varsınız. İnanır mısınız, buraya en çok sizi görmek ümidiyle geldik.

Martino gülerек:

— Okadar mütefittisiniz ki, inanmağa cesaret edemiyorum, dedi.

Ortanca kız Papatya Cuang:

— Emin olun, diye onu temin etti. İnanır mısınız, bu sabah bütün bir saat sizin yatınızın etrafında dolaştık. Enfes birşey.

Küçük kız Zambak Cuang:

— Hem o korkunç kaptanınızın çekinmeseydik, yatınıza çıkacaktık bile, diye ilâve etti.

— Keşke çıksaydınız. Çok memnun olurdum.

— Sabah yedi buçukta mı? Zannetmem. Siz herhalde o zaman yatakta bulunuyordunuz?

— Siz, geleceğiz deyin. Ben ne zaman olsa seve seve sizi karşılarım. Bir daha benim Pelikan'ın etrafında gezirken, tefris etmeyi unutmayın emi? Kaptanımdan korkmayın, ısırılmaz. Maamafih, isterseniz hapsederim. Kahvaltıya gelin, yahut daha iyisi, öğle yemeğine. Ben bekâr bir adamım, isterseniz yanınıza yaşlı bir arkadaş alın.

Gül:

— Tabii geliriz, dedi. Ama yaşlı arkadaş filân almadan. Artık o devirler geçti.

Papatya:

— Hürriyet, dedi. Biz artık dedikoduya ehemmiyet vermiyoruz.

Zambak da lâfa karıştı:

— Biz, kendi kendimizi idare edebiliriz.

Martino:

— Besbelli, diye cevap verdi. Ne zaman geliyorsunuz? Yarın olsun mu? Gelmezseniz üzülürüm doğrusu. Çünkü iki gün sonra gidiyorum.

Ertesi gün saat on ikide üç Cuang hanım, sık bir motorla Pelikan'a geldiler. Yalnızdılar ve motorlarını yata yanaştırırken gösterdikleri ustahk, Martino'yu da, kaptanı da hayran bıraktı.

Cüvertede oturup sigara ve kokteyl içtiler. Martino, bu sık, cazip kızlardan pek hoşlanmıştı. Yemek esnasında Cuang hanımların bir dolu malûmat sahibi olduklarını da öğrendi. Gemiler, makinalar ve denizcilik hakkında bildikleriyok gibiydi.

Tekrar güverteye çıktıkları zaman Martino, kaptan köprüsünde, telsizi muhafaza eden çelik parmaklıklıklı kafesi gösterdi ve:

— Elzem birşey, dedi. Maalesef bu denizlerde hâlâ hususî Deniz Bakanlıkları var.

Gül başıyla tasdik ederek: — Herhalde, dedi. Silâh-
larımız var değil mi?

Cevap olarak Martino, kor-
dorda bir kapı açtı ve içer-
deki sıra sıra tabancaları, si-
lâhları gösterdi.

Gül:

— Fena değil, dedi. Mü-
saade eder misiniz?

Bir tabanca aldı ve taban-
ca kullanmağa alışkın oldu-
ğunu gösteren bir tavırla mu-
ayene etti. Martino:

— Görüyorum ki, silâhlara
alışıksınız, dedi. Nişancılığı-
nız var mıdır?

— Azıcık. Ama tabancadan
asıl anlıyan Zambak'tır. Öm-
rümde onun gibi nişancı gör-
medim.

Martino gülerek:

— İyi ki söylediniz, dedi.
Zambak hanım, bir gün ta-
bancayla karşıma çıkacak ol-
ursanız, gık demeden itaat
ederim.

İkinci kahvaltısında kız-
lar, Mister Martino'ya kendi-
leri hakkında malumat ver-
diler. Onlar daha küçükken
ölen ve Çin ticaretinin en ile-
ri gelenlerinden olan babala-
rından; Çinin bütün inanç ve
âdetlerini öğrenerek, onları
Amerika'ya okumaya gönde-
ren annelerinden; kolej ha-
yatlarından ve Londra'dan,
Paris'ten bahsettiler.

Kahvaltidan sonra Marti-
no:

— Size başka birşey daha
göstereceğim.

Diğer kızıları kendi ka-
marasına aldı. Duvarda gizli
bir kapı açarak, içerdeki ka-
sayı gösterdi. Kasada üstü
mücevherle yığılı gümüş bir
tepsi duruyordu. Martino:

— Oyuncaklarım, dedi.
Bunları toplamak için sene-
ler sarfettim. Bazı taşlarım
vardır; kâinatta eşleri bulun-
maz.

Papatya:

— Ama Mr. Martino, dedi.
Bu kadar kalabalık bir gemi-
de, böyle şeyler taşımak teh-
likeli değil mi?

Martino:

— Kızım, dedi. İtimat ede-
miyeceğim adamlar, benim
adamlarım olamaz zaten. Hem

bu kasaya dinamit filân işle-
mez. Kapağı açacak parola
da burada.

Martino başını gösterdi.
Sonra:

— Şimdi, kasayı kapama-
dan evvel, birşey yapmak â-
detimdir, dedi. Bütün kadın
ziyaretçilerime, Pelikan ya-
tından ufak birer hâtura ve-
ririm.

Kasadan çelik bir kutu çı-
kardı. Bunun içinden de üç
altın bilezik seçti. Bileziklerin
ortasında elmas taşlardan iş-
lenmiş bir pelikan vardı.

Gül:

— Fakat Mr. Martino, böy-
le hediyeleri nasıl kabul ede-
riz? diye itiraz etti.

— Neden? Kutuda çok
var, kutudakiler bitince de
yenileri gelir. Toptan imal e-
diyoruz.

Üç Quang hanım, bilezik-
leri kabul ettiler. Ertesi sa-
bah gene gelip veda kokteyl-

*Pelikan'ın sahibi
üzgündü. Zira veda
kokteylleri içilme-
mişti.*

du. Baş makinist deli gibiydi; ârızayı ne anlıyor ne de sebebini biliyordu. Bildiği bir tek şey varsa, o da şuydu: Arıza okadar ciddiydi ki, yata-
nın sabaha kadar olduğu yerde kalması lâzımdı.

Daha yeni demir atmışlardı ki, büyük bir motorbotun, uzun, kurşunî karaltısı karanlıklardan sıyrıldı ve bir ses işitildi:

— Hey, Pelikan!

Nöbetçi:

— Kimsiniz? diye sordu.

— Silâhlî körfez devriyesi.

Tehlikeli bir vaziyette demir attınız. Yardıma mı ihtiyacınız var?

Pelikan'ın güvertesinde acele bir müzakere yapıldı ve biraz sonra kaptanın sesi cevap verdi:

— Mekine dairesinde anı bir bozukluk oldu. Yardım edebilir misiniz?

— Adam gönderiyoruz. İpleri tutun.

Karanlıkta ipler atıldı ve bağlandı. Motorbot yanasınca, hafif bir sarsıntı oldu. Merdivenden tek bir karaltı çıkıyordu. Fakat kaptanla nöbetçi onu karşılamaya giderken, anı bir kargaşalık oldu ve bir sürü silâhlî adam güverteye çıktı.

Daha ne olduğunu anlamaya vakit bulamadan, kaptan ve adamları sıkıca bağlanmışlardı. Önceden hazırlanan bir plâna göre hareket ettikleri belli olan silâhlî adamlar, üç gruba ayrıldılar. Her grubun başında yüzü maskeli narin bir karaltı vardı. Bir grup, telsiz dairesini tuttu, ikinci grup, gemideki bütün esirleri kaptan köprüsünün dibine topladı, üçüncü grup da aşağı inerek, silâh deposunu tuttu.

Martino'nun baskından haberi, ancak kamarasının kapısı ansızın açılıp da içeri yüzü maskeli narin bir karaltı girince oldu. Karaltı, bir pan-talon, ceket giymişti ve elinde, hiç şaşmadan Martino'nun midesine çevrilmiş olan bir tabanca vardı.

— Mr. Martino, ayağa kalkın ve ellerinizi yukarı kaldır-

rın, diye emretti.

Martino, bu sesi duyunca sıçradı ve hayretle:

— Zambak Hanım! diye bağırdı.

— Lütfen konuşmayın. Arkanızı dönüp ellerinizi kaldırmanızı istiyorum. Münakaşa etmekle beyhude vakit kaybolur.

Martino'nun aklına Gül Quang'ın sözleri geldi: "Ömrümde Zambak gibi nişancı görmedim..."

Hafif parmaklar üstünü araştırdı. Sonra:

— Şu duvardaki gizli kasanızı açın lütfen, diye ikinci bir emir verdi.

Martino, duvardaki kapağı açtı.

— Müsaade ederseniz, anahtarımı alayım.

— Anahtar kafanızda. Vakit kaybetmeyin.

— Ya reddedersem?

— Çok büyük bir talihsizlik olur sizin için... Aferin, böyle daha iyi. Şimdi şu tepsiyi bunun içine boşaltın.

Pelikan'ın güvertesi garip bir manzara arz ediyordu. Kaptan ve bütün gemidekiler bağlanmıştı. Geminin iç tarafında, güvertedeki parmaklıklara kadar bir sıra silâhlî adam uzanıyordu. Bunlar elden ele, kıymetli eşya, resim, silâh ve sarap şişeleriyle dolu çuvalar geçiriyor ve bu çuvaları motorbota yüklüyorlardı. Motordan gelen merdivenin başında, üç kişi duruyordu. Yüzleri maskeliydi ama ne maskeleri, ne de sırtlarındaki erkek kıyafetleri, bunların cinsiyetlerini saklıyamıyordu. Daha narin olan iki korsan, Martino'ya pek aşına geliyorlardı. Üçüncüsü geniş omuzlu, orta yaşlı bir kadındı ve maskenin altında ki geniş ağzı, alaycı gülümsüyordu.

Martino'nun yanındaki narin hayal:

— İşte Mr. Martino, anne, dedi. Zannedersem kamarasında ne varsa aldım. Ama birşey sakladığını zannediyorum, içabına bak.

Martino, öfke ve korku içinde:

— Hem yatımı soyarsınız, hem de bana işkence etmeğe kalkarsınız, diye söylendi. Bu ne rezalet!

Yaşlı kadın:

— Sesini kes! diye emretti.

— Sizi tanımadım mı zannediyorsunuz, sizi hırsız...

Yaşlı kadın, Martino'ya bir tokat vurdu. Martino, yere yuvarlandı.

— Mr. Martino, siz terbiyesiz nankörün birisiniz.

— Nankör mü? Bana ne iyilik ettiniz ki?

Kızlardan biri:

— Makinistinize türbindeki bozukluğu anlattık, dedi.

İki gün sonra Pelikan limana girdi. Ve Martino, derhal polis merkeze çıktı. Anlattığı serüveni nezaketle, fakat inanmıyarak dinlediler. Çın kadınları korsanlık yap-sın? Ne münasebet!

Hiddetinden küplere binen Martino derhal Kaotes'i aradı ve Doktor Ho'nun evinde buldu. Doktorun bahçesinden geçip, taracaya çıkınca hayretle üç Quang hanımın gene her zamanki gibi gayet güzel giyinmiş olarak, bir masa başında çay içtiklerini gördü.

Gül, gülümsüyerek:

— Aa, Mr. Martino, dedi. Bu kadar erken döneceğinizi bilmiyorduk.

Martino, okadar afallamıştı ki, sadece:

— Anneniz nasıl? diyebilirdi.

Papatya:

— Epeyi iyileşti, diye cevap verdi. Pek kuvvetli bir kadın değildir.

— Kuvvetli değil mi dediniz? Ben gördüğüm zaman, oldukça kuvvetliydi, hani...

Kızlar, hayretle birbirlerine baktılar.

Gül:

— Herhalde bir yanlışım var, Mr. Martino, dedi. Yatınızı ziyaret ettiğimiz zaman üçümüz yalnızdık. Ne kadar eğlenmiştik! Siz de bize kıymetli hediyeler vermiştiniz.

Üç kız kardeş, kollarını uzattılar ve ince bileklerinde ki, ortasında elmaslardan yapılmış birer pelikan olan altın bileziklerini gösterdiler.

DÖRDÜNCÜ MİSAFİR

YAZAN: C. DICKSON ÇEVİREN: S. ELMAN

TÜRKİYE YAYINEVİNİN
POLİS ROMANLARI
SERİSİNDEN: 4

